

13. ČÍSLO / V. ROČNÍK

5,- Kč (6,- Sk)

30. BŘEZNA 1997

Z obsahu:

Mariina účast na veřejném životě Syna

Jan Pavel II. při generální audienci 12. března 1997.

– strana 2 –

Svátosti – trvalé zpřítomnění Velikonoce

P. Herman Zeller, T.J.

– strana 6 –

Maria, Královna míru

– strana 7 –

Zážitky z blízkosti smrti

Biskup Andreas Laun, Salzburg.

– strana 8 –

Velikonoční pozdrav biskupa biskupovi

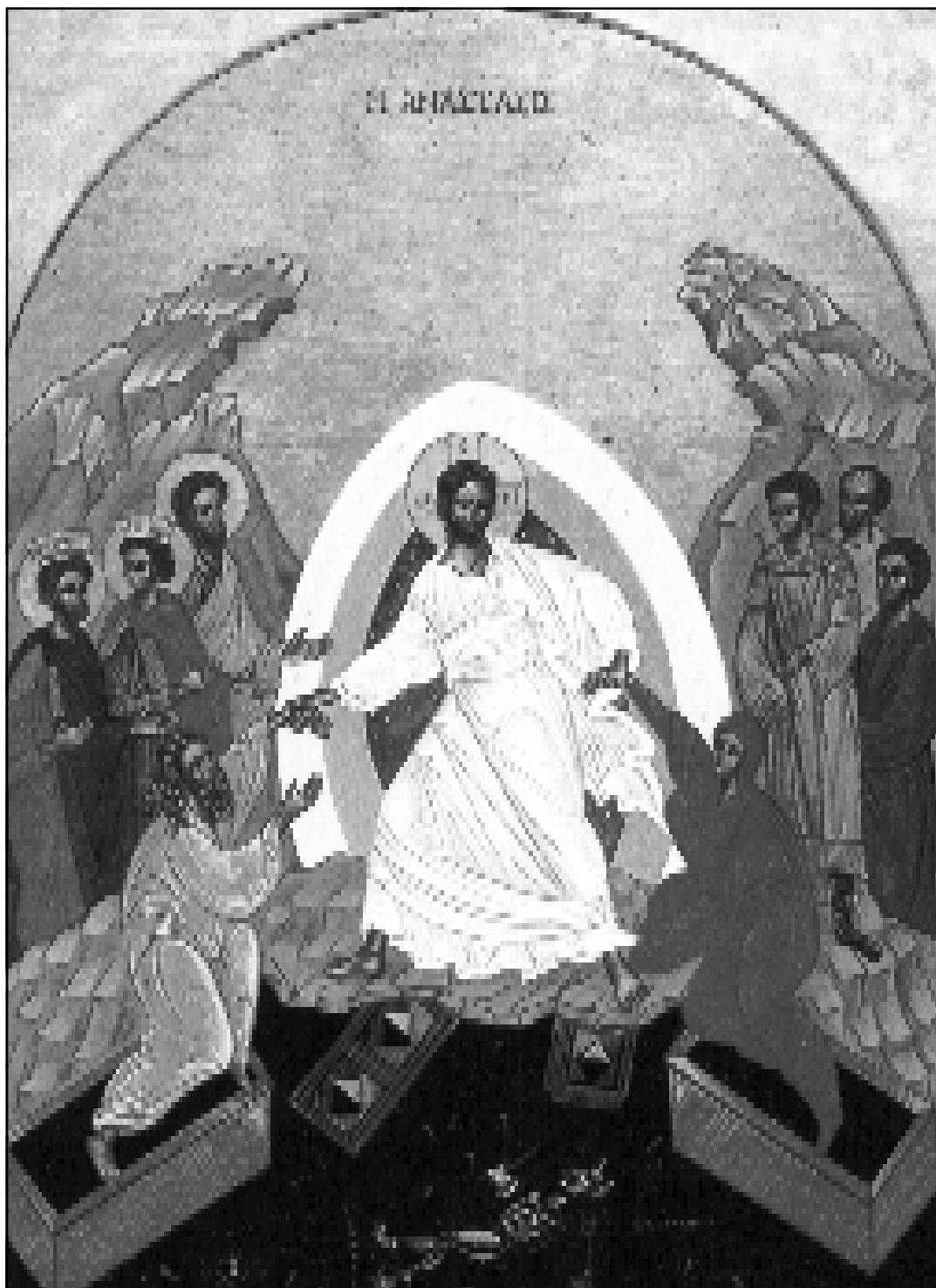
– strana 9 –

Křesťanský obraz člověka a moderní evoluční teorie

– strana 10 –

Věnovat pozornost liturgii

– strana 11 –

Mariina účast na veřejném životě Syna

1. II. vatikánský koncil při připomínce Mariina zásahu na svatbě v Káně Galilejské podtrhuje její účast na Ježíšově veřejném životě. V době jeho kázání vyslechla slova, jimiž Syn vyzvedl Boží království nad tělesné a krevní ohledy a svazky a blahoslavlil ty, kteří slyší a zachovávají Boží slovo, jak to ona sama věrně dělala.

Počátek Ježíšova poslání znamenal také jeho odloučení od Matky, která nechodila stále se Synem během jeho putování po cestách Palestiny. Ježíš vědomě zvolil odloučení od Matky a rodinných citů, jak se dá vyvozovat z podmínek, které klade svým učedníkům, aby ho následovali a oddali se hlásání Božího království.

Přesto někdy Maria naslouchala kázání Syna. Lze předpokládat, že byla v nazaretské synagóze, když Ježíš po přečtení Izaiášova proroctví komentoval text a vztáhl jeho obsah na sebe. Jak musela při té příležitosti trpět. Nejprve se ponořila do všeobecného úžasu nad slovy mi-

a potvrdila a prohloubila naprosté přilnutí k vůli Otce tím, že mu nabídla své mateřské utrpení a svou osamělost.

Podle evangelií Maria naslouchala Synovi ještě při jiných příležitostech. Především v Kafarnau, kam se Ježíš odebral po svatbě v Káně Galilejské s Matkou, bratry a svými učedníky. Kromě toho jej pravděpodobně mohla následovat i do Jeruzaléma na velikonoční svátky, do chrámu, který Ježíš označuje za dům svého Otce, pro něhož se stravuje horlivostí. Dále se octne někde v zástupu a nemůže se však přiblížit k Ježíšovi. Slyší ho, jak odpovídá člověku, který mu

3. Lze si domyslet, že Maria, i když nechodila s Ježíšem na jeho misijních cestách, informovala se o průběhu apoštolské činnosti Syna a s láskou a rozehvěním zachycovala zprávy o jeho kázání z úst těch, kteří se s ním setkali.

Odloučení neznamenovalo oddálení srdce, stejně jako nezabraňovalo Matce, aby Syna duchovně doprovázela uchovávací a rozjímající jeho učení, jak to již činila během skrytého života v Nazaretě. Její víra jí totiž dovoľovala vyhmátnout význam Ježíšových slov dříve a lépe než jeho učedníci, kteří často nechápali jeho učení a zvláště odkazy na budoucí utrpení.

4. Maria sleduje z dálky, co se děje se Synem, a podílí se na jeho dramatu, když cítí, že část vyvoleného národa jej odmítá. Toto odmítnutí se projevilo už při návštěvě v Nazaretě a stává se stále viditelnějším ve slovech a postojích vůdčích představitelů lidu.

Tímto způsobem se Panna bude často dovídat o kritikách,

urážkách a výhrůžkách adresovaných Ježíšovi. I v Nazaretě ji mnohokrát zraní nedůvěra příbuzných a známých, kteří se snaží Ježíše využívat pro své zájmy anebo učinit konec jeho poslání.

Prostřednictvím těchto utrpení, snášených s velkou důstojností a ve skrytu, se Maria podílí na putování svého Syna do Jeruzaléma a spolupracuje na spáse stále více s ním spojená ve víře, v naději a lásce.

Panna se tak stane příkladem pro ty, kteří přijímají Kristovo slovo. Věřila Božímu poselství již od Zvěstování a pevně přilnula k osobě Syna. Učí nás, abychom s důvěrou naslouchali Spasiteli, abychom v něm objevili Boží slovo, které proměňuje a obnovuje náš život. Její zkušenost nás povzbuzuje také přijímat zkoušky a utrpení, která pocházejí z věrnosti Kristu, a mít upřený pohled na blahoslavenství, které přislíbil Ježíš těm, kdo mu naslouchají a uchovávají jeho slovo.

(Podle Vatikánského rozhlasu)

Jan Pavel II. také v závěru generální audiencie pozdravil poutníky z České republiky:

Nyní se obracím na milé poutníky z České republiky. Chvála Kristu! S radostí v srdci vás vítám zde v Římě při Stolci Petrově. Kéž tato pout' ve vás rozmnoží víru, věrnost a lásku k všeobecné církvi a kéž si tyto dary odnesete také do svých rodin a do svých společenství. Necht' vás stále provází mé apoštolské požehnání. Chvála Kristu.

losti, jež vycházely z jeho úst, ale pak musela konstatovat nepřátelství spoluobčanů, kteří Ježíše vyhnali ze synagógy a snažili se ho dokonce zabít. Ze slov evangelisty Lukáše sálá dramatičnost té chvíle. *Vstali, vyhnali ho z města a vedli ho až na sráz hory, na níž bylo město vystavěno, aby ho svrhli dolů. On však prošel jejich středem a brai se dál* (Lk 4,29–30).

2. Po té události Maria tušila, že přijdou jiné zkoušky,

oznamuje, že je tu i s příbuznými. *Má matka a moji bratři jsou ti, kdo slyší Boží slovo a podle něho jednají* (srov. Lk 8,19–21; Mt 12,46–50, Mk 3,31–35).

I když Kristus tímto výrazem relativizuje rodinné svazky, obrací se na Matku s velkou chválou tím, že k ní potvrzuje mnohem vyšší pouto. Vždyť tím, že Maria naslouchá svému Synu, přijímá všechna jeho slova a věrně je uvádí do praxe.

❑ Maďarští biskupové vytykají vládě diskriminaci

Maďarští biskupové vytykají vládě opakovanou diskriminaci státních zaměstnanců, kteří pracují v církevních institucích. Již začátkem roku 1996 dostali všichni státní zaměstnanci jednorázový doplatek mzdy; to se však netýkalo zaměstnanců vzdělávacích, výchovných nebo sociálních církevních zařízení. Nyní vláda oznámila, že nemá finanční prostředky pro letošní zvýšení platů právě této skupině. Podle sdělení ekonomického oddělení biskupské konference se uskuteční jednání o odstranění „diskriminačních opatření“ s příslušnými ministry.

ČBK

❑ O pastorační službě v kultuře

Vatikán (VIS): Papežská rada pro kulturu uspořádala ve dnech od 13. do 15. března plenární zasedání na téma „*O pastorační službě v kultuře*“. Úvodní projev přednesl její prezident kardinál Paul Poupard. První den členové jednali o situaci křesťanské kultury ve světě, o kultuře oddělení od křesťanství a o nekřesťanských kulturách s ohledem na problém inkulturace evangelia.

Účastníci zasedání se dále zabývali návrhem dokumentu o pastorační službě v kultuře. Zasedání skončilo 15. března zveřejněním závěrů a audiencí u papeže Jana Pavla II.

ČBK

Liturgická čtení

První čtení Sk 10,34a.37–43

Petr se ujal slova a promluvil: „Vy víte, co se po křtu, který hlásal Jan, událo nejdříve v Galileji, a potom po celém Judsku: Jak Bůh pomazal Duchem svatým a mocí Ježíše z Nazareta, jak on všude procházel, a protože Bůh byl s ním, uzdravoval všechny, které opanoval ďábel. A my jsme svědky všeho toho, co konal v Judsku a v Jeruzalémě. Ale pověsili ho na dřevo a zabili. Bůh jej však třetího dne vzkřísil a dal mu, aby se viditelně ukázal, ne všemu lidu, ale jen těm, které Bůh předem vyvolil za svědky, totiž nám, kteří jsme s ním jedli a pili po jeho zmrtvýchvstání. On nám přikázal, abychom to hlásali lidu a se vši rozhodností dosvědčovali: To je Bohem ustanovený soudce nad živými i mrtvými. O něm vydávají svědectví všichni proroci, že skrze něho dostane odpuštění hříchů každý, kdo v něho věří.“

2 čtení Kol 3,1–4

Bratři! Když jste s Kristem byli vzkříšeni, usilujte o to, co pochází shůry, kde je Kristus po Boží pravici. Na to myslíte, co pochází shůry, ne na to, co je na zemi. Jste přece už mrtví a váš život je s Kristem skrytý v Bohu. Ale až se ukáže Kristus, náš život, potom se i vy s ním ukážete ve slávě.

Evangelium Jan 20,1–9

Prvního dne v týdnu přišla Marie Magdalská časně ráno ještě za tmy ke hrobu a viděla, že je kámen od hrobu odstraněn. Běžela proto k Šimonu Petrovi a k tomu druhému učedníkovi, kterého Ježíš miloval, a řekla jim: „Vzali Pána z hrobu, a nevíme, kam ho položili.“ Petr a ten druhý učedník tedy vyšli a zamířili ke hrobu. Oba běželi zároveň, ale ten druhý učedník byl rychlejší než Petr a doběhl k hrobu první. Naklonil se dovnitř a viděl, že tam leží pruhy plátna, ale dovnitř nešel. Pak za ním přišel i Šimon Petr, vešel do hrobky a viděl, že tam leží pruhy plátna. Rouška však, která byla na Ježíšově hlavě, neležela u těch pruhů plátna, ale složená zvlášť na jiném místě. Potom vstoupil i ten druhý učedník, který přišel k hrobu první, viděl a uvěřil. Ještě totiž nerozuměli Písmu, že Ježíš musí vstát z mrtvých.

Myšlenka na neděli

CENA RADOSTI

Zamyšlení nad úryvky Mt 28,1–15; Mk 16,1–8; Jan 20,1–9;

Dosud nevěděli, že podle Písma musí vstát z mrtvých.

Musíš si přivstat, chceš-li být účastníkem obdivuhodných událostí této nejpatrnější ze všech nedělí. Pros Ducha svatého, aby poznáním nedostatečné víry posílil tvou víru a důvěru. O tomto dni Ježíš několikrát mluvil jako o dni svého zmrtvýchvstání. Nepřekvapuje tě, že jeho předpověď více zaujala Ježíšovy nepřátele než jeho učedníky? Zatímco pro ty první byla důvodem k vážným obavám, takže cítili potřebu podniknout konkrétní kroky, ti druzí, ačkoliv pro ně měla být zárukou naděje a radosti, se ukrývají ve strachu a nejistotě.

Přidruží se ke zbožným ženám, které tak časně spěchají ke hrobu, a obdivuj odvahu a vynalézavost jejich milujících srdcí. Proč však zapoměly, co bylo předpovězeno, proč jdou hledat do hrobu Toho, který žije? K čemu jim budou jejich masti, když Jeho tělo již pomazala sláva? Ačkoliv našly odvahu ke své ranní cestě, prázdný hrob a přítomnost anděla je vyděsila. Teprve až se vzpomatují ze svého úprku, vzpomenu si na Ježíšova slova. Proč nás tak děsí to, co by nás mělo povzbudit? Proč se bojíme uvěřit.

Jak hluboká může být nedůvěra, která je matkou strachu, můžeš se přesvědčit na chování apoštolů. Slova žen, které k nim přicházejí s tou nejradostnější zvěstí, *jim připadají jako blouznění*.⁽¹⁾ Zbožné ženy se *rozpomenuly*, ale apoštolové, kterým Ježíš nejméně třikrát zcela otevřeně a bez podobnosti předpověděl své utrpení, smrt a zmrtvýchvstání, setrvávají v nevěře. Když Ježíš říkal tato slova, padala na úhor a nevzešla. Nezdála se jim dosti pravděpodobná, nepocitovali, že by jim mohla být užitečná. *Oni však té řeči nerozuměli, ale báli se ho zeptat*.⁽²⁾ Petr dal najevo u Césareje Filipovy, že chápe obsah samotných slov, ale nechce jejich obsah akceptovat, žádá Ježíše, aby je odvolal nebo alespoň zmírnil. Nebyl ochoten přijmout Ježíšovo proroctví, protože *měl na mysli lidské věci*.⁽³⁾ To je dodnes se opakující důvod hluchoty k prorockým hlasům a výzvám.

Již samotná představa utrpení stala se pro muže z Galileje bariérou, přes kterou nebyli schopni vnímat protiváhu předpovědi o oslavě ve zmrtvýchvstání. Jelikož odmítali první část předpovědi, zdála se jim ta druhá nepochopitelná.

Zdá se, že obtížnější než naslouchat Ježíšovým slovům je hledat v nich právě ten smysl, který má Pán na mysli. Nevkládáš si do jeho slov význam, který ladí s tvým smýšlením a potvrzuje tvá očekávání? Kdyby nám stačilo jen naše myšlení, naše představy a naše měřítka, proč by k nám sestupovalo božské Slovo?

Otevři se Kristovým slovům, i když jsou ti proti srsti. Patří to k samé podstatě evangelia, že tě vede také *tam, kam nechceš*.⁽⁴⁾ Vede tě *skrze smrt k životu*. Nechceš-li slyšet o umírání sobě samému, protože je to bolestné, zahradíš si cestu k výsledné radosti. Dnes již můžeš vidět, že Ježíšova předpověď o cestě k životu skrze smrt se nevztahuje jen výlučně k jeho osobě. Že je to obecně platná cesta pro všechny, kteří jsou voláni, aby *vzali na sebe svůj kříž a šli za Ním*.⁽⁵⁾ A je to cesta nejen pro jednotlivce, ale jediná cesta i pro celý dnešní svět.

Když tedy slyšíš: *Do vlastního přišel, a svoji ho nepřijali*,⁽⁶⁾ nemysli se sebejistotou farizea jen na ty, kteří jej nechtějí znát. Platí to i o tobě, jestliže si z Ježíšova poselství vybíráš jen to, co ti imponuje a vyhovuje, a nesnažíš se přijmout se stejnou ochotou i to, co dráždí, co je náročné a vyžaduje sebezapření třeba proto, že to přesahuje tvé chápání. Nespolehej už na sebe, ale na Jeho božskou autoritu, na nejvyšší důvěryhodnost, která se opírá o Jeho lásku k tobě. Tu ti přece *projevil až do krajnosti*.⁽⁷⁾

Pozoruj Ježíše, s jakou laskavostí se vrací zavřenými dveřmi ke svým nevěřícím přátelům, aby obnovil jejich víru a vysvobodil je z nejistoty a strachu. Ačkoliv přišel bez výčitek, všichni prožívají, jak se jejich zahanbení mění lítostí ve vděčnou lásku. Proživej s nimi vnitřní znovuzrození, abys mohl s nimi přijmout Ježíšův *pokoj*. Je to dar, zrozený z víry, která věří, i když nechápe, víry, která i uprostřed nejhlubších temnot se dokáže spolehnout na Pánova slova:

Vstal jsem z mrtvých a stále jsem s tebou.⁽⁸⁾

Věříš?

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Lk 24, 12; ⁽²⁾ Mk 9, 32;

⁽³⁾ srov. Mt 16, 21–23; ⁽⁴⁾ Jan 21, 19;

⁽⁵⁾ Mt 16, 24; ⁽⁶⁾ Jan 1, 11; ⁽⁷⁾ Jan 13, 1;

⁽⁸⁾ vstupní žalm 139, 18.

Eucharistický zázrak

Bylo to v pátek 22. září 1995 o páté hodině večer, když dva kněží, P. Josef Finn a P. Alois Chang, Juliin duchovní rádce, a já jsme slavili Eucharistii na volném prostranství uprostřed korejských hor...

Ten pátek jsme byli pohoštěni obědem z ryb v přímořské restauraci blízko Tichého oceánu. Julie a skupina malého společenství z Naju přišli, aby oslavili naši návštěvu korejskými zvyky. Po obědě jsme nastoupili do mikrobusu a pokračovali v cestě. Bylo po 16. hodině, když jsme dorazili do ústí horského údolí...

Přítomná byla Julie Klimová, korejská vizionářka, šestnáct korejských katolických věřících a my. Ke sloužení Eucharistie jsme připravili velkou bílou hostii, potřebné množství malých bílých hostií a víno.

Pánova hostina

Nikomu z nás se ani ve snu nezdálo o druhé slavnosti, kterou připravoval Pán a jeho Matka, o nebeské slavnosti lásky, o Pánově Eucharistické hostině, o jednom z nejúžasnějších zázraků, které nám Pán daroval ve 20. století historie Církve. Ani se nám nesnilo, abychom na přímluvu jeho Matky byli svědky proměny konsekrované Hostie a Vína v samotné Tělo – ba Srdce – a předrahou Krev Ježíše Krista.

My jsme přijali sv. přijímání. Cítili jsme chuť oplátky a vína. Božskou vírou jsme věděli, že v Eucharistii je pravé Tělo a Krev Kristova. Spojili jsme se s živým a oslaveným Kristem, který obnovil svou tajemnou a skutečnou oběť Otci.

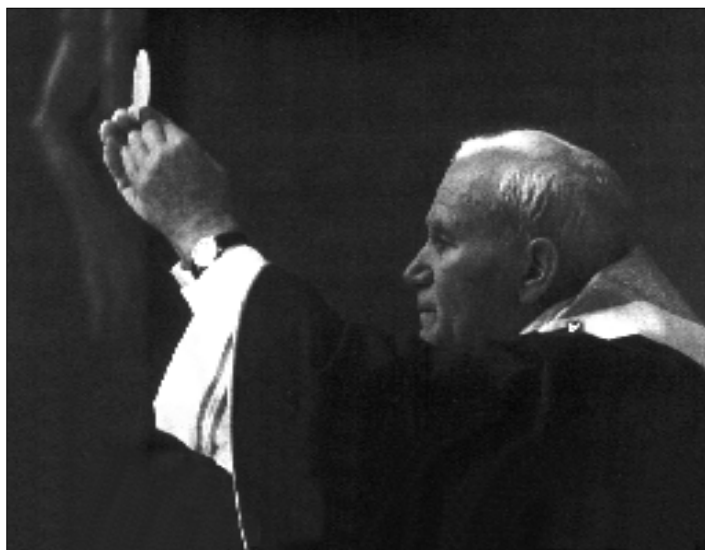
V Juliiných ústech se však eucharistické způsoby Hostie a Vína změnilly na způsoby masa a krve. P. Finn pozoroval, jak se bělost Hostie ztrácí a mění na tmavočervené živé

maso. Toto maso se v Juliiných ústech zvětšovalo a hýbalo. Bylo cítit silnou vůni krve.

V ten památný pátek o půl šesté podvečer jsme všichni žasli nad pohybujícím se masem na Juliině jazyku a krví v jejích ústech. Až později, když jsme zkoumali fotografie, začali jsme doceňovat velikost tohoto zázraku.

Srdce Spasitele

Na fotografiích jsme totiž viděli cosi jako srdce. Když jsem snímky ukázal pediatrič-

ce dr. Heleně Owenové, po pozorném zkoumání řekla, že srdce na fotografii má velikost a přesnou konfiguraci srdce nemluvněte. Všimla si ještě rozličných jiných podrobností, jako linie žil a některé charakteristické znaky.

Bylo to dokonalé, skutečné lidské srdce ve velikosti srdce dítěte.

Lidské oči tedy viděly poprvé živé Srdce našeho Spasitele.

Srdce, které tak milovalo svět, že se obětovalo, abychom my mohli žít a nebyli zatraceni.

Toho pamětihodného večera všichni přítomní sdíleli též pocity. Byli jsme jedné mysli a jednoho srdce.

O dva měsíce později jsem konečně četl překlad poselství Ježíšova Julii v čase jejího sv. přijímání. Ježíšova slova potvrdila náš zážitek:

„Moje Matka nyní ukazuje a zjevuje moje Srdce biskupovi, aby mohl ještě více dát ve známost, že jsem skutečně přítomen v Eucharistii, v tom vznešeném tajemství víry a lásky.“

To, co jsme v ten zářijový večer viděli, bylo skutečné Ježíšovo Srdce.

Nebo „Jak to, že tam byl tak rychle přítomný fotograf?“ Někteří dokonce vyslovili obvinění: „Julia si srdce, které měla ukryté, nenápadně vložila do úst.“

Když jsem však byl pozván podělit se s našimi zážitky do domu jistého korejského obchodníka před skupinu Korejců, naše buddhistická hostitelka, která trochu znala katolické učení, hned uvěřila a bezodkladně se rozhodla, že se dá pokřtít. Její korejská přítelkyně – metodistka, též okamžitě uvěřila a zanechala všech výhrad, které měla vůči Eucharistii a katolickému celibátnímu kněžství.

Avšak kněží, biskupové a katoličtí laici, všichni zaboření ve své teologii, kterým jsem ukázal fotografie, zůstali lhostejní nebo dokonce zhrození.

Chléb života

„Toto je moje Tělo a toto je moje Krev“, řekl Ježíš, když podával první Eucharistii svým apoštolům...

Pětkrát Ježíš opakoval a zdůraznil, že jeho Tělo je opravdový pokrm a jeho Krev opravdový nápoj pro věčný život, že kdo bude jíst jeho Tělo a pít jeho Krev, bude mít v sobě věčný život a bude vzkříšen v poslední den.

Teologie katolické a pravoslavné církve se nezměnila až do dnešního dne. Chléb a víno se stává Tělem a Krví Kristovou.

„Kámen úrazu“

Tento Kristův příslib se stal pro Židy kamenem úrazu. A zůstal jím dodnes – pro svěhlavé katolíky, teology, laiky či dokonce i kněze, jako i pohoršením pro protestanty.

Naproti tomu Ježíšova slova jsou jasná. Když farizeové

Lhostejní teologové

Když jsem vyprávěl o této naší zkušenosti a ukazoval lidem fotografie, jejich reakce představovaly širokou škálu – od nedůvěry a nevěry, cynizmu a lhostejnosti přes mlčení, údiv a úžas před tímto tajemstvím až po vyznání víry v Eucharistii, v katolickou Církev, svátost kněžství, obrácení.

Některé z negativních komentářů zněly: „Jak odporné!“

a saduceji, ba i jeho učedníci opustili Ježíše – jen jeho apoštolové zůstali – Pán se s těžkým srdcem na ně obrátil s otázkou: „I vy chcete odejít?“

Eucharistické zázraky

Církevní historie zaznamenává více než 160 uznaných eucharistických zázraků. Já připomenu jen dva – zázraky z Lanciana a Bolseny v Itálii.

Na počátku 8. st. jeden bazi-liánský mnich z Lanciana byl po vyslovení konsekračních slov při mši sv. mučen pochybnostmi. Svátá Hostie se před jeho očima proměnila v Tělo, kromě středu, ve kterém svátostná způsobu zůstala nedotčena. Konsekrované víno se změnilo na jasně červenou krev, která vytvořila pět malých sraženin.

Tato zázračná Hostie a Krev se zachovala do dnešního dne. Papeži této doby potvrdili pravost zázraku. V roce 1970 Sv. stolec pověřil skupinu vědců provedením laboratorního rozboru. L'Osservatore Romano z 3. 4. 1971 podalo zprávu o výsledcích, které potvrdily, že uvedená krev je skutečně krev a maso je tkáň srdečního svalu. Tato tkáň i krev patřila jedné a téže osobě. Tento zázrak trvá už 1200 let. Papež Lev X., Klement X. a Lev XIII. aj. potvrdili pravost a úctu, které se vzdává této zázračné Eucharistii.

Druhým zázrakem je událost mnicha Petra z Prahy. Bylo to v době eucharistických kontroverzí 13. stol. Řeholní kněz Petr jednou v r. 1263 sloužil mši sv. u hlavního oltáře v kostele sv. Kristýny v Bolseně.

V popise události se píše, že ho napadly pochybnosti o pravdě ohledně Eucharistie. Když pronesl nad hostií slova proměnění a pozdvihoval ji, nekvašený chléb se proměnil v maso

a začal hodně krváčet. Zpráva se rychle dostala do Říma a papež Urban IV., který byl v tom čase v Orvietě, se vydal do Bolseny. Na jeho žádost mu místní biskup přinesl zázračnou Hostii.

Papež padl na kolena a klaněl se eucharistickému Pánu, jehož krvácející Tělo leželo na korporále. Korporál se přechovává v orvietské katedrále dodnes.

Následujícího roku v srpnu 1264 papež ustanovil svátek Kristova Těla na počest Nejsv. svátosti oltářní a pověřil Tomáše Akvinského, aby napsal officium svátku. Hymny „O Salutaris Hostia“ a „Tantum ergo“ jsou od sv. Tomáše.

Církev potvrdila věrohodnost těchto i mnoha jiných eucharistických zázraků. V této dekádě potvrdila podobné zázraky, např. krvácení Eucharistie ve Venezuele aj.

Zázraky v Naju

V samotném Naju se uskutečnilo devět významných eucharistických zázraků, který předcházely tomu, který tu popisují. Tyto zázraky začaly objevováním se obrazů Eucharistie nebo kalicha na fotografiích plačící sochy Panny Marie v Naju. Později se stalo, že Hostie, kterou Julie přijala při sv. přijímání, se proměnila na krvácející maso, jak to potvrdili přítomní věřící i kněží. **Papežský pronuncius v Koreji arcibiskup Buleitis byl přítomen, když neviditelná ruka (sv. Michaela archanděla, jak to později vysvětlila Julie) vložila velkou Hostii do jejích úst.**

Třebaže se diecézní komise dosud nevyjádřila ke dvanácti eucharistickým zázrakům, které se již udály v souvislosti s Julií Klimovou, dva biskupové, arcibiskup Buleitis a já, jsme potvrdili naše vlastní zku-

šenosti. Arcibiskup Buleitis sleduje události v Naju a svoje zjištění předložil papeži Janu Pavlovi II.

K údivu a zděšení pochybovačů i sám Sv. otec před několika měsíci byl soukromě přítomen zázraku. Eucharistická Hostie se stala živým srdcem při slavení Eucharistie v jeho papežské kapli ve Vatikáně, když Julie Klimová přijala sv. přijímání z jeho rukou. Třebaže papež o tom sám nemluvil, kněz a laičtí očití svědkové událost dokumentovali. Následující odstavce obsahují i text poselství Panny Marie.

Potvrzená pravda

Protože to myslí vážně se svými varováními a volá nás k pokání a k návratu k prameni Božího Milosrdenství, dokud není pozdě. Tyto zázraky – zvláště eucharistické zázraky jsou posledním apelem Božího Milosrdenství. Zvláště pro ty, kteří se ještě stále dovolávají jména katolíků a křesťan. Ve svém poselství Julii 22. září 1995 Ježíš nařká nad svými kněžskými:

„Kdyby moji kněží, kteří denně slaví mši svatou, opravdu věřili a snažili se zakusit tuto Přítomnost celým svým srdcem a prožívali by tuto vznešenou a úchvatnou božskou skutečnost, nespočetné duše by byly očištěny a žily by v mém milosrdném Srdci s milostí, která je nade vše očekáváni.“

O našich „teologických hlavolamech“ a nedostatku živé a milující odpovědi praví:

Je mnoho kněží, kteří tvrdí, že vědí, že dýchám a žiji v Eucharistii, že jsem tam přítomný tělem a krví, duší a božstvím, ale ve skutečnosti mne moc neznají.

Těch z mých dětí, které mne následují, je málo. Pospí-

**Ty jsi radost
Pane Ježíš Kriste,
ty jsi nebeské království.
Ty jsi kvetoucí ráj.**

Ty jsi Chléb života.

**Ty jsi nový Nápoj.
Ty jsi nehasnoucí Světlo
všech svatých.**

**Ty jsi Koruna a Cíl všech cest.
Ty jsi Radost, Naplnění,
Sláva, Jásot a Veselí.
To všechno jsi mi přislíbil.
Vidím tvoji krásu a tvůj lesk.**

**Pane, dovol mi,
abych ti sloužil,
krácel ve tvých stopách,
držel se tvých přikázání
v temnotách tohoto života.**
Simeon, teolog (†1022)

**Zmrtvýchvstání Krista učinilo
z lidského života nepřetr-
žitý svátek**
Sv. Atanázius (†373)

chej – říká Ježíš – začít žít život oddanosti v modlitbě, oběti, pokání, abys mohla dosáhnout konečné vítězství. Konej úkony smíru za ty nejdopornější hříchy rouhání Bohu, které se páchají. „Smiluj se nade mnou a já se smiluji nad tebou.“

Ve svém poselství v době papežovy mše Panna Maria praví: „Dnešní viditelná změna Eucharistie vám má ukázat, že Ježíš k vám přichází skrze oběť Sv. Eucharistie, která je zpřítomněním oběti vykonané na Golgotě, aby jeho předrahou krví byly smyty hříchy světa... Aby všichni věděli o svátostné skutečné přítomnosti Páně v oběti mše svaté“ (poselství z 31. 10. 1995).

Poslední lekce

Neobyčejné události kolem Julie, její poselství a jevy jsou soukromá zjevení, která musí být přezkoumána Církví. Soška (Pokračování na str. 12) →

Svátosti – trvalé zpřítomnění Velikonoc

O Velikonocích čteme o tom, jak se Pán zjevil svým stále ještě vystrašeným učedníkům. Nebylo to snadné přesvědčit je o skutečnosti nových Velikonoc. Tak, jak jim Ježíš pomáhal zbavit se malověrnosti, pomáhá i těm věřícím, kteří jsou dnes malomyslní nebo plní pochyb.

Velikonočním darem Ježíše Krista pro lidstvo je posláni apoštolů, aby Božím jménem odpouštěli hříchy. Prvním a podstatným účinkem vykoupění je zrušení kletby hříchu, kořene všeho zla. V prorocké teologii to bylo jasně vysloveno, ale Ježíšovi současníci hledali spíše materiální a národní svobodu. Když se v tom ohledu zklamali, nebylo pro ně obtížné dát padnout svému Mesiáši. To se stále opakuje u všech národů. Velikonoční Beránek, který snímá hříchy světa, bude se stále podle své vnitřní nesmírné důstojnosti a královské moci zasazovat o to, aby zajistil věčný život všem, kteří chtějí jít za ním v jeho kříži a zmrtvýchvstání.

Mocí Ducha svatého pokračují apoštolové v jeho díle, jímž je Církev, tj. zpřítomňují v jejím společenství Jeho obětí, Jeho slovo a Jeho svátosti. O těchto svátostech můžeme říci: jsou **trvalým zpřítomněním Velikonoc**, protože v nich se krok za krokem uskutečňuje zmrtvýchvstání, přechod do nového života.

»Přechod« – tento výraz nám může připadat důvěrně známý, běžný. Znamená však, že se nacházíme uprostřed stále vše proměňujícího nezadržitelného pohybu, jehož poslední fází je zmrtvýchvstání.

Kamkoliv se podíváme, všude se skrývá pod zdánlivým klidným povrchem věcí a předmětů ustavičný pohyb. Příroda, dějiny, psychika, všechno je v pohybu, touží a umírá, vstává a padá, žije a propadá změně. Z víry víme, že všechno stvoření bylo učiněno, aby přešlo do nového, vysvobozeného světa. Člověk svým věděním

a vůlí má se na této dynamice podílet.

Náš lidský život se nepohybuje jen ve vegetativních cyklech, jen od zárodku k růstu, od pupence ke květu, od květu k semeni. Je na cestě k vyššímu smyslu: hledá duchovní a etickou kulturu, a ještě více: hledá Boha.

Ve všech náboženstvích žije povědomí, že naplnění života v tomto daném lidském světě není možné, a proto člověk potřebuje vysvobození a spojení s Bohem, ať už je to vyjádřeno jakýmikoliv idejemi, slovy či obrazy. Pro nás křesťany to znamená stát se zralý pro dokonalý a nepomíjející svět uprostřed všeho nehotového a pomíjejícího: to je náš **velikonoční přechod k poslednímu cíli**. Zjevení Starého i Nového zákona nám dává zcela jasné obrysy obou aspektů života: utlačující moci zla i osvobozující síly milosti.

Vykupitel znovu obnovil prvotním i osobním hříchem zmařenou nebeskou dimenzi života a jako první vstal z mrtvých, aby nám všem zajistil tento přechod k životu. Co je pro nás důležitější, než napojit se na toto božské dění? Je to možné proto, že stojí uprostřed času a je nám přístupné po všechen čas: je to Jeruzalém zde a dnes.

Velikonoce jsou tak zasazeny do dějin, aby nechyběly ani minulé, ani budoucí době. Kdo v době očekávání věřil v budoucí záchranu, prožil své Velikonoce s Kristem, který sestoupil mezi mrtvé, aby je odvedl k Otci. Kdo žije později a v »poslední době«, která se nachází mezi prvním a druhým Kristovým příchodem, prožívá

své Velikonoce skrze Církev, která tajemně zpřítomňuje vykoupění. Ona **zdokonaluje svůj život v sedmi svátostech**, které odpovídají sedmi stupňům růstu. To je pravý život velikonočního přechodu.

Co je to svátost?...

Podívejme se na tento velikonoční přechod ve znamení milosti, na toto zmrtvýchvstání z pomíjejícího, podle jednotlivých svátostí.

Začátek našeho života je očištěn od hříchu **křtem svatým**, který nás začleňuje do církve a zasvěcuje trojjedinému Bohu. Apoštol Pavel říká o křtu, že jsme křtem ponořeni do smrti a zmrtvýchvstání Krista. *Jako jsme s ním byli pohřbeni, tak budeme jako Kristus probuzeni z mrtvých ke slávě a i my budeme žít v této nové skutečnosti* (Řím 6,4). Všechny ostatní svátosti budují na základu křtu a rozvíjejí život v milosti podle stupně našeho růstu.

Vkládáním rukou a pomazáním při svátosti **biřmování** se nám uděluje plnost darů Ducha svatého paralelně k našemu osobnímu vyzrání. Naše Velikonoce vedou logicky jako za onoho času k Letnicím.

Eucharistie je obětí a svátostí Církve. To, co se událo od Zeleného čtvrtku do Velikonoc, to se zpřítomňuje na našich oltářích z Boží vůle a moci pro všechny lidi všech míst a všech dob. Proto se Církev shromažďuje každou neděli, v den Zmrtvýchvstání Páně, aby slavila velikonoční tajemství. Život Božích dětí obsažený ve křtu a upevněný v biřmování živí Vykupitel svým vlastním Tělem

a Krví. Svaté přijímání nás přivádí k hlubšímu spoluprožívání osudu Toho, který je prvorozený z mnoha bratří a sester. U Jana je to život vinného kmene s ratorlestmi, které žijí spolu a jedna pro druhou, u Pavla je to podobný obraz jednoty Hlavy a údů.

Protože stále můžeme zneužít své svobody ke hříchu, je zde **svátost smíření**, která znovu obnovuje křestní milost. Při svém prvním zjevení v kruhu apoštolů dal jim Ježíš moc odpouštět hříchy, velikonoční dar Boží lásky a ochoty k odpuštění. To jsou trvalé Velikonoce v přechodu od smrti k životu, v návratu ztracené ovce k Dobrému Pastýři. Každé rozhršení znamená účast na Vzkříšení, vzkříšení duše, za kterým bude logicky následovat vzkříšení těla, neboť život v milosti posvěcuje celého člověka.

Obě svátosti stavu, **manželský sňatek a svěcení kněžstva** vytvářejí velikonoční přechod do nové skutečnosti. Jak manželský pár, tak kněz dostávají před oltářem více než jen společenské uznání nebo pověření. Dostávají od Boha, co ze své vůle a moci nemohou mít: vyšší důstojnost, vyšší odpovědnost a vyšší sílu. Jinak je zde to, co je v každé svátosti: požehnání působí v mezích naší ochoty přijímat je. Pokud žijeme, musí náš vzestup začínat stále znovu a znovu.

Svátostí velikonočního přechodu ve zvlášť významném smyslu je **pomazání nemocných**. Naše tělo soužené sešlostí věku a nemocí se připravuje na zmrtvýchvstání a posiluje svou odvahu k životu. A to nikoliv lékařským uměním nebo přátelským příslibem, nýbrž postupem, na kterém se podílí jako při všech svátostech sám Bůh. Tak vstupuje velikonoční světlo do temnot našeho utrpení.

Podle SKS
překl. -Iš-

Maria, Královna míru

Ve dnech 5. – 13. října jsem se jako kněz zúčastnil pouti do Medjugorje. Přeplněn pochybnostmi o údajných zjeveních P. Marie hledal jsem objasnění. Při jedné bohoslužbě pro poutníky jsem mohl podat toto svědectví o Panně Marii, Královně míru.

Mám velkou radost, že mohu k vám hovořit o Královně míru. Tak se dala Panna Maria poznat vizionářům a jako Královna míru mohla zde osvědčit svou působnost.

Maria, Královna míru

Papež Jan Pavel II. se v poslední době často vracel k Panně Marii a jejímu místu v Božím plánu a mluvil o ní jako o Královně míru. Opíral se při tom o slova Bible uvedená ve zprávě o stvoření: *Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi.* Hebrejský výraz pro počátek (Bereschit) znamená také lásku a mír. Mohli bychom tedy přeložit verš Bible také takto: V láskyplné mírnosti stvořil Bůh na počátku nebe a zemi, neviditelný svět andělů a viditelný svět lidí.

Ještě jednou se připomíná tato láska a mír, když je psáno: *Učíme člověka k našemu obrazu a podobnosti, jako muže a ženu.* Zde se poprvé objevuje obraz Boha-člověka a jeho matky Marie. Oni jsou předobrazem člověka v Boží lásce a míru. Král a Královna míru.

Tento obraz míru byl zrušen hříchem. V pyšném sebevdómí, které ví všechno lépe, zprotil se Lucifer Božímu plánu. Odepřel mu službu, chtěl sám vládnout jako Bůh. Podařilo se mu také svést ke hříchu první dvojici lidí a vnést do Božího stvoření válku, nenávist a smrt.

Ale Bůh tak miloval svět, že vydal na smrt svého Syna, aby všichni, kdo v něho věří, mohli být zachráněni. Bůh se stal člověkem skrze Matku. Oba, Kris-

tus i Maria byli lidem podobní ve všem kromě hříchu. V tom spočívá tajemství milostiplného početí Panny Marie a jejího tělesného i duševního panství. Jako Matka a Pomocnice Vykupitele stála pod křížem, probodena mečem bolesti. S Kristem mohla vystoupit do nebe, aby byla korunována Královnou míru.

To vše je zobrazeno na mozaice v apsidě chrámu St. Maria in Trastevere v Říme. Kristus a Maria sedí na stejném trůnu jeden vedle druhého. Maria

Mysli na to: Jestliže přijímáš věci tak, jak je používá Boží Prozřetelnost, můžeš se stát svatým.

Jan XXIII.

přijímá korunu od Krista, který ji objímá se slovy: *Pojď, milovaná, v tobě chci postavit svůj trůn.* Maria odpovídá: *Jeho levice je pod mojí hlavou, jeho pravice mě objímá.* Je to překrásný obraz Panny Marie, Královny míru.

Mariino působení

Přišel jsem jako pochybující poutník do Medjugorje a nehledal jsem ani vizionáře, ani zázraky, ale působení milosti. Zpovídal jsem a slyšel jsem během mnoha hodin vyznání poutníků.

Mohl jsem působení Královny míru přímo hmatat. Denně tu nacházejí stovky lidí mír s Bohem, s bližními i sami se sebou. Mohou jim být odpuště-

ny hříchy a oni osvobozeni od pýchy. Mohou se otevřít lásce Ježíše Krista a jeho Pomocnice a předávat tuto lásku dále lidem.

Mohl jsem také přijmout poselství Panny Marie pro německy mluvící země. Nezavazuje nikoho, dokud se sama církve neujme slova. Toto poselství zní: *Moji milí kněží, pastýři duší, přestaňte se přit o pobožnost smíření a svátost smíření. Začněte se opět zpovídat a používejte pobožnost k přípravě na hodné přijetí svátosti smíření.*

Slavíme nyní oběť mše svaté. Až vám kněz představí při proměňování Tělo a Krev Ježíše Krista, co uděláte? Dovolte mu, aby vás miloval. Pak najdete pokoj, který můžete předávat dále.

* * *

Medjugorje je v pravém slova smyslu poutním místem kněží. Jelikož nikdo nemůže přesně zjistit statisticky počet poutníků, zůstává počet svatých přijímání nejdůležitějším ukazatelem rozvoje tohoto poutního místa. V říjnu 1996 přistoupilo 124 500 věřících k sv. přijímání. Druhým kritériem je počet kněží, kteří se účastní slavení mše svaté, při čemž mnoho kněží je mezi věřícími. V říjnu 1996 koncelebrovalo denně v Medjugorje kolem 100 kněží. Ve srovnání s jinými skupinami poutníků jsou kněží tou nejvýznamnější skupinou, jak sděluje Medjugorské středisko v Německu. Mnoho kněží požadovalo uspořádání semináře, aby se mohli lépe seznámit se spiritualitou Medjugorje. Jako odpověď připravil farní úřad v Medjugorje na 1. – 5. července mezinárodní setkání kněží. Je záměrem pozvat známé kněze a řeholníky, kteří se zabývají především problémem *vnitřního uzdravení*, aby na tomto semináři vystoupili a podělili se o své zkušenosti.

Z SKW 7/97 přeložil -lš-

Kristus – trvalý neviditelný průvodce Božího lidu na jeho cestě k nebeskému Jeruzalému.

(Z Velikonočního dopisu)

* * *

Ježíš slíbil, že zůstane navždy s putujícím Božím lidem. Řekl: »Já jsem s vámi po všechny dny až do skonání světa.« On je náš Pastýř, který jde před svým stádem, on je náš Velekněz, který z nás snímá tíživou vinu, on je Cesta, po které máme kráčet jako poutníci, on je Brána, kterou můžeme vstoupit do nebeské říše. Ježíš je naše všechno! Když se cestou objeví překážky, nemusíme zoufat. Můžeme zpívat žalm 33: »Ty, má radosti, vysvobod' mě z rukou těch, kteří mě obkličují.« To je pravý jásot, to je pravá slavnost: vítězství nad zlem.

Tak žili svatí, kteří spolu s Ježíšem kráčeli po této cestě. Prožili celý svůj život v božské radosti. Dosáhli pravé svobody a nyní oslavují v nebi svátek svého vítězství. Jásají nad svou jedinečnou poutí pozemskou říší stínů. Nyní jsou ve věčném světle.

Ptám se tě: Kterou cestu máme navrhnout? Koho máme za průvodce? Ty to přece víš: nemáme žádnou jinou cestu, jen našeho Pána Ježíše Krista. Řekl nám: JÁ JSEM CESTA.

Dobře se dívejme! Dokud zde žijeme, máme žít jako v předsíni nebeského Jeruzaléma. Tou »předsíní« se rozumí, že můžeme v tomto pozemském životě podobně jako apoštolové všechno opustit a následovat Ježíše.

Sv. Atanázius (†373)

Prázdný hrob

Jestliže se Ježíš nenachází v hrobě, který je prázdný, pak je určitě všude ve světě. Jediné místo na světě, kde Ježíš není, je tento tzv. skalní hrob, který mu dal k dispozici jeden z jeho přátel, Josef z Arimatie.

Ježíš neposlal své učedníky, aby vykládali nějaké abstraktní ideje nebo teorie, nýbrž aby podávali svědectví o tom, co viděli a slyšeli.

Bohužel se zdá, že se spíše snažíme učit nějaké doktríně, místo abychom předávali život. Abychom rostli v Božím ŽIVOTĚ, musí se člověk nejdříve znovu zrodit z Ducha svatého.

Jeden z evangelistů je především tím svědkem, který má svou osobní zkušenost ze smrti a zmrtvýchvstání svého Pána Ježíše Krista a který nepředává ani tak nějakou doktrínu jako spíše živou Osobu, která má a daruje ŽIVOT v plnosti. Teprve potom a vždy až potom je možno začít s katechezí a morálkou.

Často se snažíme přimět lidi, aby dodržovali Boží přikázání dříve, než poznají Boha a jeho přikázání. Musíme si uvědomit, že tato přikázání byla dána člověku teprve po teofanii – zjevení Boha na hoře Sinaj.

Nikdo nemůže být pravým zvěstovatelem evangelia, dokud sám nemá zkušenost nového života, který nám dává Ježíš Kristus. Když vydáváme svědectví o tom, co Ježíš učinil po svém zmrtvýchvstání, všechno se změní. Toto kázání pak bude doprovázeno divy a zázraky, jak to Pán slíbil.

Zážitky z blízkosti smrti

Chtěl bych vám nejdříve předložit vyprávění svého otce. Je to jeho zážitek během narkózy, která byla nutná po těžkém úrazu.

»Čas a prostor přestaly existovat, kontakt s okolním světem byl přerušen, všechny pocity vyhasly. Ale nyní jsem prožil něco zvláštního: nejdříve slabě, pak silně jsem zažil, že opět jsem. Probudil jsem se v jiném, od světa odděleném prostoru a chápal jsem sám sebe jako „Já“. Moje vědomí sebe samého bylo zcela identické s tím, které jsem měl na tomto světě, a přece bylo jiného druhu. Je obtížné najít pro to přiměřená slova. Vnímám skutečnost jako dříve ve světě, ale receptivně, nikoliv ze své vůle, a přece aktivně, intenzivně a s úžasem.

V tomto zcela duchovním prostoru (nebyl to prostor v pozemském slova smyslu) vnímal jsem nejdříve nezřetelně někde v dáli duchovní střed jako světlo o nesmírné intenzitě, jakýsi středobod, na který se orientovalo všechno, co bylo v tomto prostoru. Můj duchovní zrak, střed mé osobnosti, byl jakoby spoután a orientován na tento vzdálený střed a již jeho spatření budilo ve mně silnou touhu přijít k němu blíže jako k poslednímu oblažujícímu cíli. Bylo to, jakoby všechno, po čem jsem ve svém životě snil a co jsme si přál, bylo tu shromážděno jako v ohnisku, v plnosti, která přesahuje všechnu představivost, zcela živé a soustředěné na tento středobod a jakoby žádná bytost nemohla toužit po ničem jiném než po nejtěsnějším spojení s tímto oblažujícím středem. S jeho poznáváním byl spojen bezprostředně hluboký pocit štěstí; vnímal jsem totiž, že se k tomuto nejdříve skrytému centru pohybuji a blížím se k němu. Nikoliv přímočaře, ale ve spirálovém pohybu. Bylo mi zce-

la jasné, že se pohybuji, ale je to těžko popsat – v kruzích kolem tohoto středu a tyto kruhy byly každým obkroužením menší a menší. Tak jsem se k tomuto středobodu stále více blížil. Byl pro mě každým obkroužením zřetelnější, více oblažující a současně moje touha dosáhnout tento skrytý cíl byla stále intenzivnější. Bylo to, jako bych stále jasněji poznával, že žádné pozemské dobro mě nemohlo oblažit tak jak toto nepochopitelné světlo.

Dnes po tolika letech bych chtěl říct, že z toho tajuplného středu vycházela nekonečná plnost života, jakési záhadné »všechno ve všem«. Do touhy dojít až k tomuto centru se nemísila ani stopa po hasnutí, žádná myšlenka a zhasnutí tohoto silného slunce, ze kterého vyzařovala bezmezná síla. Zcela jasné bylo mi při přiblížování oblažující vědomí, že moje vlastní já tam najde své naplnění.

Jak mi dodnes utkvělo v paměti, cestou ke středu jsem vnímal člověka; nikoliv tělesně, ale přesto zcela reálně. Tento člověk, lépe řečeno tato duchovní bytost soustředila svůj pohled s nevyjádřitelnou touhou na onen středobod, s touhou, která současně působila bolest, protože mu někde něco bránilo přiblížit se byť jen o silu vlasu k tomuto cíli. Byl současně zafixován a nemohl se měnit, ačkoliv, jak jsem mohl vyčíst z jeho rysů, s celou vášnivostí a svým způsobem celou duší po něm toužil. Věřil jsem tehdy, že jsem v něm poznal Voltaira, ale nemohu říct, proč. Ostatně, když jsem pak o tomto zážitku vyprávěl svým přátelům, stále jsem mluvil o Vol-

tairovi. Když si na to vzpomenu, vidím stále zřetelně jeho obličej zkrivený bolestí.

Blížil jsem se tedy stále více ve spirálách k tomuto středobodu. S každým dalším obkroužením, s narůstajícím přiblížením byla moje touha dosáhnout zde skrytého dobra stále intenzivnější. Všechny bytosti v onom prostoru poznávaly zcela jasně, jako na tomto světě, společné okolí stejným smyslem. Jak se naplňoval pohyb ve spirálách, byla rychlost stále větší. Ale v určitém bodu dráhy se můj pohyb náhle zastavil. Pohyb ustal, dokonce změnil směr a já jsem se zase ve spirále pohyboval ven a vzdaloval se od vytouženého středu. Musím ještě dodat, že jsem si při všem tomto dění připadal zcela pasivní, tzn. neměl jsem možnost ani urychlit pohyb vpřed, ani zastavit návrat zpět. Zpětný pohyb byl proto pro mne bolestný, tak jak přiblížování bylo radostné a s rostoucí vzdáleností vzrůstala i bolest, že musím opustit hluboce oblažující poznané dobro.

Tento tak zřetelný středobod, poznávaný nikoliv smysly, nýbrž nazíraný duší, stával se stále méně zřetelný. A pak přišel okamžik, který zůstane navždy zapsán v mé paměti: bylo mi najeďnou jasné, jak se to stalo, nevím, že za několik okamžiků se mi vrátí vědomí a já se musím vrátit do světa, jehož hranice jsem zcela jistě překročil. Toto poznání provázal silný akt vůle podržet tento okamžik v paměti pro můj další život a vtisknout si jej tam nesmazatelně. Bylo to, jako by mi nějaký hlas říkal: „Zapamatuj si to jednou pro vždy!“ Hned nato mi bylo zcela jasné, že existuje *tento a onen svět, toto a ono vědomí*. Bylo to jako průchod branou v pomyslné stěně, která odděluje dva prostory, a v okamžiku, kdy člověk prochází tímto předělem, ale pouze v této jedné sekundě na

prahu – vnímá najednou oba tyto světy.«

Tato narkóza byla prvním podnětem k duchovnímu vývoji, který mého otce převedl od nevěry k víře a nakonec jej převedl do katolické církve.

Co si máme o takových zážitcích myslet? Jsou skutečností, nebo je to jen iluze? K tomu několik poznámek:

1. Nevěřící nemůže jinak, musí hledat nebo požadovat nějaké vysvětlení.

2. Ani takové zážitky nemohou někomu vnutit víru v Boha a v onen svět.

3. Je třeba připustit, že ne všechny zprávy z minulosti i z přítomnosti spočívají na skutečných zážitcích »po smrti«. Existují také vědomé a nevědomé klamy i literární výplody. Je na místě opatrnost a obezřetnost vůči takovým apodiktickým tvrzením. Z toho důvodu je důležité brát v úvahu osobnostní strukturu dotyčného.

4. Není to žádný nedostatek víry, jestliže i věřící člověk přijde k přesvědčení, že tyto »zážitky« mají čistě přirozenou příčinu (např. narkózu).

5. Že takové zprávy nemůžeme skutečně vysvětlit, ještě nedokazuje, že jsou nadpřirozené. Na světě je mnoho nevysvětlitelných fenoménů, ale ty ještě nepředstavují žádné zázraky.

6. Bůh může použít i přirozeně vysvětlitelný zážitek, který člověka přivede k víře.

7. Je docela možné, že takové zážitky jsou v některém případě přirozené a v jiném nadpřirozené. Něco podobného víme i o snech: běžně jsou zcela přirozenými fenomény, ale někdy Bůh promlouvá ve snu k člověku.

ALELUJA!

*Jsou Velikonoce,
obejměme se radostí.
Jsou Velikonoce,
vysvobození od bolesti
a smrti.*

*Je den Zmrtvýchvstání.
Nechme se proniknout
jásotem a obejměme se!*

*Nazvěme se navzájem
bratry s těmi, kteří nás
nenávidí! Odpustme si
všechno pro Kristovo
vzkříšení.*

Starý latinský hymnus

8. I když určité posmrtné zážitky jsou pravé a dotyčné osoby se skutečně nacházely na počátku přechodu do onoho světa, ve skutečnosti nic z onoho světa neviděly, a nemohou proto o něm podávat zprávy. Jejich zprávy se týkají pouze oblasti, ve které se nacházely: na rozhraní mezi životem a smrtí.

9. Skutečnost, že v jednotlivých případech hrály svou roli kulturní prvky a představy, neznamená vůbec, že tyto zážitky nemohou být pravé. Vede nás to ovšem k obezřetnosti při způsobu, jakým je vykládáme.

10. Posmrtné zážitky nepředstavují žádnou konkurenci víře ve zmrtvýchvstání. Mohou naopak empiricky posílit víru, že existuje jiný tajemný duchovní svět.

11. Jestliže zpráva některého člověka, který má posmrtné zážitky blízké smrti, odporují učení církve, jde nejspíše o mylný výklad a nemají žádnou průkaznou hodnotu. Není vyloučeno, že dotyčný si špatně vykládá i nadpřirozený zážitek.

12. Po ovoci je poznáte. Toto Ježíšovo slovo platí i o posuzování pravosti takových zážitků jako nejdůležitější kritérium.

*Kirche heute 2/97
překlad -Iš-*

Velikonoční pozdrav biskupa biskupovi

Biskup Alexander Maggolini biskupovi Eugenio Coreccovi den po jeho smrti.

Don Eugenio,

je tomu teprve několik dní, co jsme se setkali a dlouho spolu hovořili. Držel jsi moji ruku a já jsem tě třikrát prosil, abychom rozhovor ukončili, protože jsem viděl, že tě to unavuje. Ale ty jsi znovu a znovu trval na tom, že mám zůstat. Existuje zvláštní samota toto, kdo vystoupil na vyšší stupeň církevní důstojnosti, a čím výše stoupá, tím více je sám se svým Pánem. Popsal jsi mi před tím zcela jasně svou nemoc. Ale toho dne jsi už dokončil a podepsal zpětný pohled na svůj život. Hovořil si se mnou o smrti, na kterou se připravuješ, a měl jsi při tom v očích slzy. Potom jsme mluvili o zpovědi, ke které jsi přistoupil, o pomazání nemocných, které jsi přijal, o mši svaté, která se sloužila v tvém pokoji, a o mnoha jiných věcech. A pošeptal jsi mi, že nyní jsi při-

praven a odevzdal ses dobrotě Páně. A já jsem tě prosil, až uvidíš Pána tváří v tvář, abys mu vyřídil můj pozdrav a ujištění, že i já jej miluji. A prosil jsem tě, abys pozdravoval Matku Boží. A pak jsem tě prosil, abys mi z onoho světa pomáhal a očekával mě, až i já tam přijdu.

Jsou v životě chvíle, ve kterých nás chytne sladká, ale i mrazením naplněná touha, zvláštní, ale zcela konkrétní přání být spolu s Kristem a s bratřími v biskupské službě. Prosil jsem tě, abys mě čekal. A řekl jsem ti zcela ti chounce: *Veselé Velikonoce!* – to znamená radostný přechod, plné odevzdání Bohu, úplné ztotožnění s Kristem, nekonečnou blaženost a plnost pokoje. A ty jsi očima přikývl a odpověděl náznakem úsměvu. Tak umírá biskup. Tak nás biskup učí umírat. Děkuji ti, Don Eugenio. Buď s Bohem!

*Giornale del Popolo
4/5. 3. 1995*

Mystická svatba

Kdo může, můj Miláčku, vyslovit horoucí touhu duše, která je do tebe vášnivě zamilovaná, která tě ustavičně hledá a jejíž žízeň po tobě je tím větší, čím více se zdá, že se od ní vzdaluješ?

Je pravda, že tě máme v Eucharistii, která nám dovoluje, abychom měli v sobě svého Miláčka. Ale jak dlouho trvá naše setkání? Vytržení a vidění jsou tak prchavá a tak řídká, hodiny temnoty tak časté. Po každé návštěvě mě zanecháváš s vroucí touhou po tvé přítomnosti, ve které se ti mohu klánět. Přemožena štěstím pozvedám se bez dechu s ještě větší touhou po věčném spojení s tebou. Kdy utišíš konečně moji

horoucí žízeň? Kdy už nebudeš odlétat z mé duše, která tě hledá a která vzdálená od tebe těmeř hyne?

Ty mi odpovídáš: »Já se vzdaluji, aby tvoje touha mít mě mohla být ještě živější. Protože čím větší je tato touha, tím více jsi schopna milovat a tím více mě budeš vlastnit v nebi.«

Marta Robinová

Duchovní život – to není sbírání zásluh, nýbrž spolupráce s Boží milostí, která nás uschopňuje, abychom se ve věčném sňatku spojili se svým Stvořitelem.

Marta Robinová

Křesťanský obraz člověka a moderní evoluční teorie

Podstatná část projevu Jana Pavla II. pro členy Papežské akademie věd 22. října 1996

Těší mě, že první zvolené téma nese název *Původ života a evoluce*. Je to mimořádně důležité téma, o které má církev velký zájem, protože pro ni z její strany obsahuje Zjevení zprávy o přírodě a původu člověka. Jak je možno přivést do souladu výsledky, ke kterým dospějí různé vědní obory, s tím, co jsme obdrželi jako poselství ze Zjevení? A když se bude na první pohled zdát, že dochází k protičečením, jakým směrem se má hledat řešení?

My ve skutečnosti víme, že pravda nemůže odporovat pravdě (srov. encyklika Lva XIII. *Providentissimus Deus*). Výzkumy, které jste prováděli o vztahu mezi církví a vědou v období od 16. do 18. století, aby se lépe objasnila historická pravda, mají velký význam. Toto zasedání si dalo za cíl jednat na téma *Zamyšlení nad vědou na prahu třetího tisíciletí*. Na prvním místě jste vytyčili před vědou přednostně ty problémy, které mají pro budoucnost lidstva velký význam. Tímto postupem jste si vytkli hledat cesty, které by přivedly lidskou společnost k blahu. V oblasti živé i neživé přírody může vývoj vědy a jejích aplikací odhalit nové otázky.

Jejich dosah pochopí církev tím lépe, čím lépe bude znát jejich hlavní aspekty. Tak bude moci v souladu se svým posláním nabídnout nová kritéria, aby poznala způsoby mravního chování, které mají být uloženy jednotlivému člověku vzhledem k jeho vztahu k celku.

Dříve než přeju k některým specifickým úvahám o otázkách původu života a o evolu-

ci, chtěl bych připomenout, že učitelský úřad se v rámci své kompetence k těmto tématům již vyjádřil. V této souvislosti bych chtěl citovat dva dokumenty.

Ve své encyklice *Humani generis* z roku 1950 vyložil již můj předchůdce Pius XII., že evoluce a to, co učí víra o člověku a jeho poslání, nemůže být v protikladu při dodržení podmínky, že se neztratí ze zřetele jednotlivé pevné body (srov. AAS 42/1950 s. 575–576).

Když jsem v říjnu 1992 přijal účastníky valné hromady vaší Akademie, měl jsem ze své strany příležitost obrátit pozornost v souvislosti s případem Galileji na nezbytnost přesné hermeneutiky, pokud jde o korektní interpretaci inspirovaného slova. Je třeba správně vymezit nejlustnější smysl Písma a dát stranou nepřiměřené interpretace, které zasahují do věcí, ke kterým se Písmo nechce vyjadřovat.

Aby bylo možno správně vymezit okruh její kompetence, musejí exegeti a teologové sledovat průběžně výsledky, ke kterým dospěly přírodní vědy (srov. AAS 85/1993, s. 764–772, AAS 86/1994, s. 232–243).

Ke stavu výzkumu

Se zřetelem na vědecké výzkumy své doby a na požadavky teologie uvažuje encyklika *Humani generis* o nauce o evolucionismu jako o seriózní hypotéze, která zasluhuje, aby se o ní uvažovalo stejně vážně jako o hypotéze protikladné. Pius XII. stanovil k tomu dvě podmínky metodologického

charakteru: Názory této teorie není možno přijímat, jakoby se jednalo o jistou a dokázanou nauku a jakoby bylo možno zcela odhlížet od Zjevení, pokud jde o otázky, které tato teorie načrtla. Vyjmenoval také podmínky, za kterých jsou evoluční názory slučitelné s katolickou vírou. K těmto podmínkám se ještě vrátím.

Dnes, téměř půl století od doby, kdy se encyklika objevila, dávají nové poznatky podnět k tomu, vidět v evoluční teorii více než jen pouhou hypotézu. Je pozoruhodné, že tato teorie po řadě objevů v různých vědeckých oborech stále více proniká do myšlení výzkumných pracovníků. Taková nezanedbatelná a nijak nevyhledávaná ani neprovokovaná konvergence rozličných na sobě nezávislých vědeckých oborů představuje již sama o sobě významný argument ve prospěch těchto teorií.

Jakou nosnost má taková teorie? Abychom mohli řešit tuto otázku, musíme vzít na pomoc oblast epistemologie (teorie poznání, zabývající se vztahem mezi skutečností a pravdivostí poznání – pozn. překl.) Teorie je metavědecký produkt, který je třeba odlišovat od výsledků výzkumů, i když je s nimi homogenní. Pomocí teorie může být komplex navzájem nezávislých dat a faktů uveden do souvislosti a interpretován. Teorie dokazuje svou platnost do té míry, do jaké je možno ji ověřit; musí být stále poměřována s faktickým stavem. Tam, kde se s touto skutečností nersrovnává, ukazuje své hranice a svou nepřiměřenost. Pak je třeba ji přepracovat.

Vypracování takové teorie, jako je teorie evoluční, využívá určitých představ přírodní filozofie, při čemž se musí respektovat požadavky na homo-

genitu s údaji, které jsou výsledkem pozorování.

Přesně řečeno, měli bychom hovořit spíše o evolučních teoriích, než o teorii evoluce. Tato mnohost odpovídá na jedné straně rozličným směrům, které byly navrženy, aby se vysvětlil mechanismus evoluce, na druhé straně odpovídá také rozličnosti světových názorů, na které se tvůrci odvolávají. Tak existují materialisticko-redukcionistické přístupy a spiritualistické přístupy k evoluční teorii. Soud o nich spadá do oblasti filozofie a návazně pak teologie.

Učitelského úřadu se otázka evoluce týká bezprostředně, protože se vztahuje k obrazu člověka. Zjevení nás učí, že člověk byl stvořen podle obrazu Božího (srov. Gen 1,27). Koncilní konstituce *Radost a naděje* rozvinula velkolepým způsobem tuto tezi, která patří do centra křesťanského myšlení. Připomenula, že člověk je *na zemi jediným tvorem, kterého Bůh chtěl pro něho samého* (č. 24). Jinými slovy: Člověk nemůže být podřízen ani svému druhu, ani společnosti jako pouhý nástroj; má svou cenu sám o sobě. Je osobou. Svou inteligencí a svou vůlí je člověk schopen vstoupit se společností do vztahu solidarity a sebeobětování pro své bližní. Sv. Tomáš konstatuje, že podobnost člověka s Bohem je dána především jeho spekulativní inteligencí, protože jeho vztah k předmětu a jeho poznání se podobá vztahu Boha k jeho dílu (srov. *Summa theologiae* I–II, q. 3, a. 5, ad 1). Člověk však je navíc vyzván, aby sám budoval vztah vědomí o Bohu a lásky k Bohu. Tento vztah najde po skončení času plné rozvinutí na věčnosti. Celá hloubka a výška tohoto povolání se nám zjevuje v tajemství zmrtnýchvstalého Krista (srov. GS 22). Právě

proto, že má duši, je lidská osoba obdařena takovou důstojností i pokud jde o tělo. Pius XII. zdůraznil tento podstatný bod slovy: *Lidské tělo má svůj původ v oživené hmotě, která existovala před ním. Naproti tomu jeho duše je stvořena bezprostředně samým Bohem: »animas enim a Deo immediate creari catholica fides nos retinere iubet«* (Humani generis, AAS 42/1950 s. 575).

Z tohoto důvodu jsou neslučitelné s pravdou o člověku ty teorie, které na pozadí světového názoru pokládají ducha za určitou formu oživené hmoty nebo za pouhý epifenomén této hmoty. Tyto teorie nejsou ostatně schopny zdůvodnit osobní důstojnost člověka.

Pokud jde tedy o člověka, stojíme před rozlišením ontologické povahy, mohli bychom říci před ontologickým skokem. Neznamená předpoklad takovéto ontologické diskontinuity také připuštění té fyzické kontinuity, která, jak se zdá, se vine jako červená nit výzkumy evoluce a má svůj počátek již na úrovni fyziky a chemie? Respektování metody používané v různých řádech vědění nám dovoluje přivést do souladu dvě stanoviska, která se jevila jako neslučitelná. Empirické vědy popisují a měří se stále větší přesností různorodost forem, v nichž se projevuje život a vynášejí je na časovou osu. Moment přechodu na duševno není předmětem takového pozorování, ale přesto i na experimentální úrovni mohou podpořit řadu cenných odkazů na zvláštnost lidského bytí. Ale zkušenost metafyzického vědění, vědomí sebe sama a své schopnosti k reflexi, zkušenost mravního svědomí stejně jako estetické a náboženské zkušenosti patří do oblasti filozofického zkoumání, zatímco teologie představuje jejich poslední smysl podle plánu Stvořitele.

Pane, jsme nasyceni plností tvých tajemství, čerpali jsme z blažených pramenů tvé dobroty. Co můžeme dát tvé lásce za tvou štědrost?

Cyril Jeruzalémský

Svatost nespočívá v tom, že říkáme pěkné věci, ani v tom, že o nich přemýšlíme a vymýšlíme je, nýbrž spočívá v tom, že chceme s radostí trpět.

Terezie z Lisieux

Bible – kniha života

Nakonec bych se chtěl zmínit o jedné pravdě evangelia, která může vrhnout vyšší světlo na horizont vašeho bádání o původu a vývoji oživené hmoty. Bible je ve skutečnosti nositelkou mimořádného poselství o životě. Dává nám tak poznat, že určuje nejvyšší formy bytí, nazírání na moudrost o životě. Tato vize mě vedla, když jsem koncipoval encykliku, kterou jsme věnoval úctě k lidskému životu, a proto jsem ji nazval *Evangelium života*.

Je významné, že v evangelii sv. Jana se život označuje za božské světlo, které nám otvírá Kristus. Jsme povoláni, abychom vstoupili do věčného života, to znamená do věčnosti božské blaženosti.

Aby nás varoval před pokušeními, která na nás mohou přijít, cituje náš Pán velké slovo z páté knihy Mojžíšovy: *...že člověk nežije pouze chlebem, ale každým slovem, které vychází z úst Páně* (Dtn 8,3; srov. Mt 4,4).

A co více: život, to je ten nejkrásnější titul, který bible přiznala Bohu: On je živým Bohem. Z celého srdce svolávám na vás a na všechny, kteří jsou vám blízcí, plnost Božího požehnání.

Ve Vatikánu 22. října 1996

Věnovat pozornost liturgii

Při setkání s biskupy z oblasti středomořské Provence na závěr návštěvy ad limina promluvil Jan Pavel II. na téma liturgie.

Papež zdůraznil, že je potřeba stále důsledněji uvádět v život rozhodnutí II. vatikánského koncilu o liturgii, která je samým srdcem vnitrocírkevního života. Papež naléhal, aby liturgická pastorec vedla kněze a věřící k účasti na centrálním aktu, který Kristus světil Církvi. Liturgie musí sledovat základní charakteristiky Církve, která je *jedna, svatá, katolická a apoštolská*. Jednota ritu musí být zřejmá pro věřící všech generací, prostředí i kultur... **Církev je svátostí jednoty.** Současně Jan Pavel zdůraznil: **Nikdy není možné dostatečně podtrhnout důležitost shromáždění celého společenství ke mši svaté v den Páně.**

»Liturgie má své zákonitosti, které je nutno respektovat.« Podle koncilu »mají pastýři bdít pozorně při liturgické akci nejen nad dodržováním zákonů o platné a povolené celebraci, ale také nad aktivní, uvědomělou a plodnou účastí věřících.

Jan Pavel II. dále zdůraznil potřebu pečlivé přípravy čtení, homilií, zpěvu a duchovní hudby při mši svaté. »Posvátný zpěv a hudba plní podstatnou úlohu při posilování společenství všech. Vedle zpěvu mají však i chvíle ticha a mlčení nezastupitelné a důležité místo v liturgii.«

Liturgie je mimořádným prostředkem evangelizace člověka a počítá se všemi jeho duchovními kvalitami, jeho smysly, s kapacitou jeho pozornosti a jeho smyslu pro umělecké zážitky, které uspokojují jeho touhu po absolutnu často lépe než pouhé mluvení.

»Pastorec skrze svátosti je neoddělitelná od poslání evangelizace.« Papež upozornil, že je třeba věnovat obzvláštní pozornost lidem, u kterých hrozí

nebezpečí, že přijímání svátostí se stane pro ně izolovaným aktem odtrženým od každodenního života.

Jan Pavel II. poukázal na důležitost svátosti manželství a řekl, že krize manželství a rodiny je výzvou k znovuobjevení křesťanského smyslu této svátosti.

Na závěr připomněl papež svátost smíření a politováníhodné zneuznání osobního dobra, které tato svátost přináší člověku. Ztratilo se vědomí, »jak veliký Otcův dar tato svátost představuje«. Znovu zdůraznil bezpodmínečnou nutnost přistoupit ke svátosti smíření před přijetím Eucharistie, kdykoliv je svědomí obtíženo smrtelným hříchem. Žádal, aby si kněží nezjednodušovali tuto svátostnou službu, která je jistě náročná, ale je pramenem pokoje a radosti pro každého, komu zjeví Boží milosrdnou lásku.

VIS

Já jsem zničil smrt, triumfoval jsem nad nepřitelem a porazil jsem říši zla. Vyrhl jsem člověka až k výšinám nebes. Nuže, pojdte ke mně, všechny lidské kmeny! Já jsem Zmrtvýchvstání. Já jsem Světlo. Já jsem vaše záchrana. Umožním vám, abyste i vy vstali z mrtvých skrze moje právo. Já jsem Mrtvého učinil Živým. Já probouzím ty, kteří jsou v hrobě. Kdo je můj Odpůrce?

Z velikonoční homilie Melitona Sardského († před r. 190)

Jak rozumět tvrzení *Mimo církev není spása*, které často opakovali církevní otcové? Je-li formulováno kladně, znamená, že veškerá spása pochází od Krista-hlavy skrze církev, která je jeho tělem (KKC 846).

Posvátný sněm na základě Písma svatého a tradice učí, že putující církev je nutná ke spáse. Neboť jedině Kristus je prostředník a cesta ke spáse a on sám se pro nás stává přítomným ve svém těle – církvi. On sám výslovným zdůrazněním nutnosti víry a křtu potvrdil zároveň nutnost církve, do které lidé vstupují křtem jako branou. Proto by nemohli být spaseni lidé, kteří vědí, že Bůh prostřednictvím Ježíše Krista založil církev jako nezbytnou, a přesto by nechtěli do ní vstoupit anebo v ní vytrvat (Lumen gentium, 14).

Toto tvrzení se nevztahuje na ty, kteří bez vlastní viny neznají Krista a jeho církev (KKC 847):

Věčné spásy mohou dosáhnout všichni, kdo bez vlastní viny neznají Kristovo evangelium a jeho církev, avšak upřímným srdcem hledají Boha a snaží se pod vlivem milosti skutečně plnit jeho vůli, jak ji poznávají z hlasu svědomí (tamtéž 16).

Každý člověk, který hledá pravdu a plní Boží vůli tak, jak ji poznává, může být spasen, i když nepoznal Kristovo evangelium a jeho církev (KKC 1260).

Bůh si může cestami, které jsou známy jen jemu, přivést lidi, kteří bez vlastní viny neznají evangelium, k víře, bez níž se mu nelze líbit (srov. Žid 11,6), přesto však připadá církvi povinnost a zároveň svaté právo hlásat evangelium všem lidem (Ad gentes, 7).

Dříve než Pán přijde, je třeba hlásat evangelium všem národům (tamtéž 9).

Spása mimo církev?

Co je doopravdy smyslem nového dokumentu *Křesťanství a jiná náboženství*

Stále více věřících přichází do styku také s jinými náboženstvími a kulturami a seznamuje se s nimi. Tato pestrost náboženských vyznání představuje obtížné pole pro jejich hodnocení. Nový dokument vatikánské teologické komise *Křesťanství a jiná náboženství* nepřináší nic nového, co by o této problematice nebylo známo, ale ukázalo se potřebné **znovu zdůraznit dvojí hranici**, která vymezuje církevní nauku o této problematice. Jedním extrémem by byl názor, že nikdo, kdo není členem katolické církve, nemůže být spasen, a opačným extrémem liberalistický názor, který přisuzuje všem náboženstvím stejnou hodnotu. Smyslem dokumentu je totiž **vyloučit oba možné extrémy**, jak rigorózní exkluzivitu, tak pluralitní indiferentismus.

Po staletí je známa věta, která pochází od církevních otců: *Mimo církev není spása*. Již v encyklice *Mystici corporis* z r. 1949 vysvětluje Pius XII. správné chápání této věty. Ještě blíže nám ji objasňuje koncilní dokument *Lumen gentium* a *Nostra aetate* a konečně encyklika Jana Pavla II. *Redemptoris missio* (1990).

Tato věta poukazuje na **kristocentrický plán spásy**, kterou **Ježíš Kristus jako jediný** zpřístupnil všem lidem svou smrtí a zmrtvýchvstáním.

Ježíš Kristus však také založil zde na zemi svou církev, jejímž posláním je zprostředkovat ovoce jeho vykupitelského díla všem lidem. **Církev sama je svátostí** a představuje v plnosti Boží nabídku prostředků a milostí pro dosažení spásy. Při tom vůbec nezáleží na tom, zda tato církev představuje na světě většinu nebo jen docela malou menšinu. Z tohoto jejího působení nejsou však vyloučeni

ani ti, kteří **nepoznali evangelium**, jestliže skutečně touží po Bohu, upřímně jej hledají a řídí se důsledně svým svědomím. Jak zcela jednoznačně stanoví II. vatikánský koncil, nemohl by však s věčnou spásou počítat ten, kdo poznal evangelium a pravou Kristovu církev jako nezbytnou cestu ke spáse, a přesto by odmítal do ní vstoupit nebo by tuto církev opustil.

V žádném případě tedy nelze hledat v novém dokumentu potvrzení názoru, že katolická církev se musí vzdát svého nároku na plnost pravdy a milosti, takže Kristus by již nebyl jediným prostředníkem mezi Bohem a lidmi, nýbrž jen jedním z mnohých, tím méně pak že si člověk může zajistit spásu sám. Právě pro hereticky chybnou pluralistickou ideologii byl exkomunikován v lednu letošního roku teolog Tissa Balasuriya.

Indiferentní náboženský pluralismus zrovnoprávňující všechna náboženství by znamenal popření trvalého misijního úkolu církve, která je výslovně **poslána ke všem národům, aby jim hlásala evangelium**.

Zmíněný dokument opakuje hlediska pro hodnocení jiných náboženství. Potvrzuje tak »odstupňování«, které v tomto směru přinesl již II. vatikánský koncil. Podle nich na druhém místě za katolickou církví stojí ostatní křesťanská náboženství, pak židovství, dále islám a konečně jiná světová náboženství. **Dokument kategoricky odmítá tvrzení, že »zjevení« jiných nekřesťanských náboženství jsou podobným předstupněm Božího zjevení světu v Ježíši Kristu jako Starý zákon.**^(*)

-ire-

* Způsob, jakým o novém dokumentu referuje stručná zpráva ČBK čís. 970253, není právě šťastný. Pro svou nedostatečnost a nevystižnost je spíše zavádějící než objektivní, čehož dokladem jsou četné kritické reakce našich čtenářů na její zveřejnění (Světlo č. 11/97, str. 12). Musíme bohužel konstatovat, že to není první případ toho druhu. Stejně dezinformující je zpráva č. 961503 ze dne 17. 12. 1996, o římské schůzce zástupců hnutí »My jsme církev«. Čtenář může nabyt dojem, že jde o ozdravné reformní hnutí, a ve skutečnosti se jedná o nebezpečný rozvrat v církvi.

-ire-

Svatý Vojtěch nebyl první

Oslavujeme 1000 výročí mučednické smrti sv. Vojtěcha a připomínáme si různé jeho zásluhy o šíření Božího království v našich zemích. Mimo jiné jsme mu vděční za to, že k nám přivedl mnichy řádu sv. Benedikta. Právem. Kláštery byly a jsou centry nejen duchovního života, ale i kultury, vzdělání a moudrého přístupu k přírodnímu prostředí. Málokdo si však uvědomí, že břevnovský klášter nebyl v Čechách první. V době, kdy sv. Vojtěch s knížetem Boleslavem II. zakládal

klášter v Břevnově, žilo již asi dvacet let řeholní společenství benediktinek na Pražském hradě v klášteře sv. Jiří založeném Boleslavovou sestrou Mladou. Ta se s řeholí sv. Benedikta seznámila v době svého pobytu v Římě, kde plnila posláni pro ženu poněkud neobvyklé – vedla diplomatickou misi, která měla za úkol získat papežské schválení pro zřízení pražského biskupství.

Dílo abatýše Mlady balo zrušeno Josefem II., ovšem duch sv. Benedikta je aktuál-

□ „ETIKA V REKLAMĚ“ – dokument

„Etika v reklamě“ je název nového dokumentu, který byl zveřejněn 25. února v Tiskovém středisku Svatého stolce v Římě.

„Nic nemá větší vliv na postoje člověka k životu, ke světu a na jeho jednání a hodnotovou stupnici než právě reklama“, praví se v dokumentu zveřejněném Papežskou radou pro sdělovací prostředky v Římě. V dokumentu se říká, že reklama nám nastavuje zrcadlo, které nám pomáhá lépe pochopit realitu života současné společnosti, a obsahuje též potenciál dobra, které může podpořit. Je významným momentem motivace zájmu o prospěch vlastní, ale i o prospěch druhých.

Dokument obsahuje i seznam negativních prvků, které reklama v sobě může rovněž skrývat, jak v oblasti ekonomické, kulturní, politické, ale i v dalších sférách společenského života. I na reklamu je třeba vztahovat obecné principy morálky, odpovědnosti a etiky. Nevhodnou reklamou nesmí být poškozovány menšiny, ani jiné skupiny obyvatelstva. Je důležitější, co jsme, než co máme. Priorita kvality života ve smyslu perspektivy věčnosti, před pouze pomíjícími zá-

jmy, jsou základy, z nichž studie vychází. Dokument je výsledkem tříleté práce komise, která spolupracovala při jeho vzniku s odborníky na otázky reklamy i s reklamními agenturami celého světa. Dokument je chápán nikoli jako poslední slovo k tématu, ale naopak jako námět k zamyšlení a nabídka k osobnímu přínosu na poli celospolečenské úlohy reklamy.

ČBK

□ Němečtí biskupové vydali sociální dokument

Němečtí katoličtí biskupové schválili společné slovo katolické a evangelické církve k hospodářské a sociální situaci ve své vlasti. V 90stránkovém dokumentu, kterým se biskupská synoda zabývala na jarním plenárním zasedání v dolnobavorském Mallersdorfu, zaujímají církve mezi jiným stanovisko k masové nezaměstnanosti a k státní zadluženosti. Kromě sociálního dokumentu byly předmětem jednání biskupské konference otázky rodné politiky.

ČBK

□ 19. března, na svátek svatého Josefa, začalo Radio PROGLAS ekumenickou bohoslužbou vysílání na nové frekvenci v pásmu 93,3 MHz z vysílače na Pradědu.

-Břevnov. Uved'te také, zda potřebujete zajistit nocleh.

Na setkání se těší břevnovští benediktini a benediktinka sestra Anežka.

ní a oslovující i dnes. A proto bychom chtěli uspořádat setkání žen a dívek, které se cítí osloveny naším svatým otcem Benediktem. Setkání, kterého se zúčastní i česká benediktinka – sestra Anežka – žijící zatím v Polsku, se uskuteční **v sobotu 10. května 1997 od 9.00 do 16.00 hodin v Arcidiecézi sv. Vojtěcha a sv. Markéty v Praze-Břevnově.** Abychom mohli setkání co nejlépe připravit, potřebovali bychom znát alespoň přibližný počet účastníků. **Prosíme tedy o zprávu na naši adresu: Markétská 1, 169 00 Praha 6-**

□ Diplomatické vztahy Vatikánu a Lybie

10. března 1997 bylo ve Vatikánu a v Lybii oznámeno, že obě strany mají zájem o navázání diplomatických vztahů jako výraz vzájemného přátelství. V Lybii se zřizuje apoštolská nunciatura a ve Vatikánu vyslanectví Velké Jamahyrije arabské lidové a socialistické Lybie. V deklaraci, kterou publikoval M. J. Navarro-Valls, ředitel tiskové kanceláře Svatého stolce, se praví, že navázání diplomatických styků je důsledkem pozitivních výsledků ve spolupráci s libyjskými autoritami v otázkách náboženské svobody. Je to výsledek dlouhého procesu normalizace církevního života v Lybii. Normalizací vzájemných vztahů zamýšlí Svatý stolec vytvořit přiměřenější podmínky pro duchovní potřeby libyjských věřících a rovněž impuls k plodnému mezinárodnímu dialogu.

Katolická církev čítá v Lybii asi 50 000 věřících, 12 kněží a 80 řeholníků. Církev zde

zřídila 14 center zdravotně-sociální péče.

Po období vstupu křesťanství v severní Africe v prvních stolecích a po dlouhých kontaktech s jinými náboženstvími se Lybie stala významným bodem ekumenických setkání. Z desetitisíce Egyptanů, kteří žijí v Lybii, je část křesťanů koptického nebo pravoslavného vyznání.

Prvním nunciem Vatikánu v Lybii je nový biskup Silvestr Magro, O. F. M., který je současně apoštolským vikářem v Benghazii. Doposud pečoval o církevní společenství pouze biskup Giovanni Innocenzo Martinelli, O. F. M., apoštolský vikář v Tripolisu.

„Je důležité, aby se jižní část středomořského pobřeží stala stále více oblastí míru, stability a bezpečnosti. Katolická církev a její příslušníci, kteří žijí na tomto území od počátku křesťanství až dodnes, chtějí přispět upřímnou spoluprací k tomuto dílu bratrství,“ praví se v závěru nóty vydané ve Vatikánu.

Podle V. I. S.

← Eucharistický zázrak – pokr. ze str. 5

Panny Marie, která pláče krvavé slzy, třebaže to je na úrovni soukromého zjevení, je prvním a nejdříve pozorovatelným jevem, který mohou naše smysly postřehnout a který může být podroben vědeckému zkoumání. Eucharistie, která se přeměnila na tělesné lidské srdce a krev, je pozorovatelný jev, ale je to i skutečnost, která se má přijmout s božskou vírou.

Je tu ještě poslední lekce, kterou nám dává tento poslední eucharistický zázrak v Najuu. **Ježíš se rozhodl přeměnit Hostii, znamení božského chleba života, na znamení své lásky, na své Srdce.**

Přilíš často i ti, kteří věří v Eucharistii, nepřestávají o ní myslet jen čistě jako o Svátosti Ježíšova Těla a Krve. On chce,

aby byl v nás a my v něm, jako on je v Otci a Otec v něm. Ježíš je samotné Srdce Nejsvětější Trojice. Tato Láska se dává těm, kteří touží přijmout Ježíše v tajemství Eucharistického Srdce, božské Oběti Lásky.

Mons. Roman Danylak,
řeckokatol. biskup,
Toronto, Kanada.

Z časopisu „Heart of the harvest“, září 1996, přeložil
P. Ing. Miroslav Čajka, C. Ss. R.

PS: Jako překladatel dosvědčuji, že svědectví o uvedeném zázraku jsem i já sám osobně slyšel z úst otce biskupa Romana Danylaka, ukrajinského biskupa v Torontě, při sv. liturgii v slovenské katedrále Proměnění v Murkhame (Ontario, Kanada) dne 9. 11. 1996. Převzato z čas. „M ROSA“ 2/1997.

Odesílatel: Advokátní kancelář,
Mgr. Z. K., Dr., ...Brno
Adresát: Šéfredaktor Josef Vlček,
Týdeník „Světlo“, Dol. nám. 24,
Olomouc

Věc: Žádost o opravu nepravdivého údaje

V zastoupení mého klienta šéfredaktora Katolického týdeníku Mgr. Norberta M. Badala Vás žádám podle zák. o periodickém tisku... (tiskový zákon) o zveřejnění tiskové opravy v následující věci.

Ve vaší tiskovině č. 4/97 byl uveřejněn text P. ThLic. F. M. A. Stajnera, ve kterém je redakce Katol. týdeníku, v jejímž čele můj klient stojí, nařčena z propagace pornografie. Toto nařčení ve spojitosti s Katol. týdeníkem je závažné a zcela jistě poškozují dobré jméno a pověst jak Kat. týdeníku, tak i členů redakce a především šéfredaktora. S ohledem na výše uvedené a s odkazem na § 19 tisk. zák. Vás žádáme, abyste ve Vaší tiskovině zveřejnil následující opravu nepravdivých údajů: „V čísle 4/97 týdeníku Světlo byl v textu P. ThLic. F. M. A. Stajnera uveřejněn údaj vinící Katolický týdeník ze šíření pornografie. Naše redakce nemá žádné důkazy o tom, že by tomu tak skutečně bylo, a označujeme tedy tento údaj za nepravdivý.“

S pozdravem...

Brno 19. 2. 1997

* * *

Odesílatel:

P. ThLic. F. M. A. Stajner, OP,
Stará Boleslav

Drahý bratře šéfredaktore,
v 7. čísle KT píše jeho šéfredaktor Badal, že bude muset uvažovat o soudním řešení „pomluvy“ a velice se Vám omlouvám za nepříjemnosti, které Vám kvůli mému článku působí KT. Chápu ovšem, že omluvný text navržený advokátem Mgr. Badala použít nemůžete, protože není pravdivý. Neobvinil jsem KT ze „šíření pornografie“, ale vysvětloval jsem, že inzerování pornografických televizních pořadů v KT odporuje křesťanské mravnosti.

Podle *Slovníku cizích slov* rozdíl mezi pornografií a erotikou spočívá pouze ve „vkusnosti“ podání smyslnosti. Pornografie je „brak necudného obsahu a nevkusně zobrazuje pohlavní život“, erotika pak znamená *jen* „pohlavní lásku, smyslnost“. Katolický týdeník inzeroval smyslné pořady viditelně označené jako erotické, jejichž sledování i inzerování je hříšné, protože mají jediný cíl: vyvolávat sexuální

žádostivost mimo řádný manželský život. Kristus říká: „Každý, kdo (jen) pohlédne na ženu se žádostivostí, už s ní zcizoložil ve svém srdci“ (Mt 5,28).

Žehnám Vám i celé redakci časopisu v tak záslužné práci, kterou konáte pro církev v Čechách a na Moravě, a zůstávám v Kristu a Marii

P. Filip M. A. Stajner, OP,
24. 2. 1997

* * *

Milý otče Filipe,

děkuji za Vaši účast, ale buďte klidný: já jsem si ve službě Církvi zvykl i na vězení... Nebylo to zpočátku tak lehké, když mi prokurátor Čížek před procesem proti Ústřední Katolické akci v padesátých letech jízlivě oznamoval, že mi navrhuje „pětinasobně kvalifikovaný trest smrti“, ale byl z toho nakonec rozsudek *jenom* na 21 roků a „odseděl“ jsem si *pouhých* deset let. Jako starý ministrant jsem se na cele modlival vstupní modlitbu tehdejší liturgie (Ž 42,15): „Iudica me, Deus, et discerne causam meam de gente non sancta, ab homine iniquo et doloso erue me!“ – „Zjednej mi právo, Bože, a rozhodni mou při proti bezbožnému lidu, od člověka nespravedlivého a Istivého mne vysvobod!“ (Pravda, pánům to ještě nestačilo a v r. 1981 jsem dostal ještě 20 měsíců za „nedovolené podnikání“, tj. cyklostilování Katolického katechismu, který postrádali kněží i rodiče, a jiných náboženských samizdatů. V r. 1982 jsem z toho „seděl“ sedm měsíců na Borech, kde jsem se setkal s Václavem Havlem.)

Takže buďte klidný. Mrzí mne *jenom*, že P. Badal ten svůj pokus takřka svedl na biskupy. Ještě jsem totiž nestačil přečíst 7. číslo KT a už tu byly telefonické dotazy: „Je to pravda, že uveřejňování těch erotických filmů schválila biskupská konference?... Píše to přece KT!...“ apod. Vyhledal jsem si tu nehoráznou větu a žasl jsem, co všechno musí „učitelský úřad Církve“ rozhodovat, ale těm tazatelům jsem to nařčení biskupů zpochybil, protože nejméně čtyři biskupové (s těmi jsem o tomto případě mluvil) vyjádřili nesouhlas (mimě řečeno) s uváděním oněch erotických programů... Tak jak to bylo? Minimálně se tu neřeklo přesně, oč v tom „jednomyslném souhlasu“ šlo. Argo – klid a důvěru, i já s důvěrou čekám obsílku k soudu... S přáním radostných Velikonoc (to byly naše muklovské svátky, které vlévají naději...)

Josef Vlček, šéfredaktor Světla
19. 3. 1997

Farní úřad v Praze-Stodůlkách pořádá pro širší veřejnost přednáškové **večery věnované problematice dospívání a manželské sexuality. Ve středu 16. 4. 1997 proběhne beseda s chlapci a děvčaty na téma Lásky a známosti, ve čtvrtek 17. 4. 1997 přednáška určená manželům a rodičům na téma Sexualita, pohlavní výchova a plánované rodičovství.**

Přednášky začínají vždy v 19.00 hod. a konají se v místnostech základní školy na Kunčově ulici (vedle kostela sv. Jakuba). Po oba dny přednáší doc. MUDr. K. Šipr z Brna. V sobotu 12. 4. 1997 se koná v Městském kulturním domě ve Znojmě od 17.00 hod. přednáška doc. MUDr. K. Šipra na téma Přirozené plánování rodičovství. Určeno dospívajícím i manželům.

Zveme všechny profesionální malíře k **účasti na výstavě „SLUNCEM ODĚNÁ“**, která se bude konat dne 10. května t. r. v ambitech kláštera sv. Jiljí, Husova ul. 8, 110 00 Praha 1. Přihlášky a informace na téže adrese.

Výstava bude mít charakter Salonu nezávislých v tom smyslu, že všechna díla budou vystavena, kromě děl, která by neměla vztah ku smyslu uspořádání této výstavy. Práce se odevzdávají dne 7. května t. r. ve středu od 9.00 do 17.00 hodin na výše uvedenou adresu. Informace a přihlášky na téže adrese. Výstavu zahájí otec biskup, generální vikář ThDr. Jaroslav Škarvada. Kdo chce být v katalogu, musí dodat alespoň o měsíc dříve černobílou fotografii svého díla. Porota si vyhrazuje právo vybrat ze dvou děl, kterými lze výstavu obeslat, jedno dílo k vystavení z důvodů event. nedostatku místa. Rozměr rámu děl by měl být u jedné strany minimálně 50 cm. Menší obrazy nelze vystavit. Výstavu pořádá Středisko křesťanské kultury při klášteře sv. Jiljí a LL – LIKVIDACE LEPRY. Případný výtěžek z výstavy bude věnován na nákup léků pro malomocné. Za přípravný výbor: Provinciál Dominik Duka, OP, a Jiří Holý, akademický malíř.

CK BARTHOLOMEUM NABÍZÍ V R. 1997 TYTO ZÁJEZDY:

Zahraniční poutní zájezdy: Lurdy, Taize, Medjugorje, Medjugorje – Hvar, Svatojacobská cesta (Švýcarsko, Francie, Španělsko), Altötting – Mariazell – Pasov – Melk, Po stopách sv. Vojtěcha v Polsku, Poutní místa Slovenska, La Saletta, Řím, Svatá země (celkem 6 termínů).

Turistické zájezdy: Londýn – Canterbury – Coventry, Hvar, Benelux, Itálie – Kalábrie
Na požádání zašleme katalog zájezdů.
Kontaktní adresa: CK Bartholomeum Benedettiho 497, 530 03 Pardubice, tel. 040/218 91; Zvonce, nám. Republiky, 530 02 Pardubice, tel. 040/ 51 36 42 po – pá: 9.00 hod. – 18.00 hod.

Neděle 30. 3. – Zmrtvýchvstání Páně Kol 3,1–4

Včera jsme se uložili s Kristem do hrobu, snad v nás něco zemřelo. Noc nám připomněla naše znovuzrození z vody a Ducha – obnovili jsme křest. Nový život nás vede k jeho původci: je v nás život vzkříšeného Krista, byli jsme s ním vyproštěni z hrobu. Neunikáme ze světa, když se díváme „vzhůru“. Ale ve světě žijeme z toho, co smrt nepřemůže – ze vzkříšeného Pána.

Pondělí 31. 3. Mt 28,8–10

Nebojte se! – říká vzkříšený Ježíš ženám. Neboj se! – říká mně. Na jakou konkrétní věc v mém životě – vnějším i vnitřním – se to dá vztáhnout? Mohu to slovo teď přijmout!

Úterý 1. 4. Jan 20,11–18

Když ji Ježíš oslovil, poznala ho. Mohu teď znovu prožít chvíli, kdy mne Ježíš osobně oslovil – kdy jsem ho poznal. Naše „známost“ pokračuje... přes všechno.

Středa 2. 4. Lk 24,35

Lámání chleba s Ježíšem je pro někoho vzácné, málo časté, pro jiného snad až příliš časté. Dává se nám poznat – a to znamená víc než o něm vědět. Vstupuje s námi do důvěrného společenství, které nechce ani po konci bohoslužby přerušit.

Čtvrtek 3. 4. Lk 24,48

Čeho jsem vlastně svědkem? Jak to má a může u mne vypadat, když jsem pro svět svědkem vzkříšeného Pána? Svědek není „vzorný žák“. Svědek dosvědčuje pravdu, kterou zažil.

Pátek 4. 4. Sk 4,8–12

Petr mluví v prostředí, které sám nemůže přemoci. A přece mluví beze strachu. Nehájí svou věc, ale věc Boží. A nehájí ji svou silou, ale silou Ducha. Ani dnes nemůžeme jinak obstát.

Sobota 5. 4. Sk 4,13–21

Dnes se zdá být snadné poslouchat více Boha než mocipány. Máme svobodu. Pozor však na nové pokušení svobody: lze vyhledávat – i nevědomky – slávu vlastní, a ne Boží!

Neděle 30. března Slavnost Zmrtvýchvstání Páně	- 1. čt.: Sk 10,34a.37–43 Ž: 118(117),1–2,16ab+17.22–23 2. čt.: Kol 3,1–4 nebo 1 Kor 5,6b–8 Ev.: Jan 20,1–9	odp.: 24
Pondělí 31. března Pondělí v oktávě velikonočním	- 1. čt.: Sk 2,14.22–32 Ž: 15,1–2a+5.7–8.9–10.11 Ev.: Mt 28,8–15	odp.: 1
Úterý 1. dubna Úterý v oktávě velikonočním	- 1. čt.: Sk 2,36–41 Ž: 32,4–5.18–19.20+22 Ev.: Jan 20,11–18	odp.: 5b
Středa 2. dubna Středa v oktávě velikonočním	- 1. čt.: Sk 3,1–10 Ž: 104,1–2.3–4.6–7.8–9 Ev.: Lk 24,13–35	odp.: 3b
Čtvrtek 3. dubna Čtvrtek v oktávě velikonočním	- 1. čt.: Sk 3,11–26 Ž: 8.2a+5.6–7.8–9 Ev.: Lk 24,35–48	odp.: 2ab
Pátek 4. dubna Pátek v oktávě velikonočním	- 1. čt.: Sk 4,1–12 Ž: 117,1–2+4.22–24.25–27a Ev.: Jan 21,1–14	odp.: 22
Sobota 5. dubna Sobota v oktávě velikonočním	- 1. čt.: Sk 4,13–21 Ž: 117,1+14–15.16ab–18.19–21 Ev.: Mk 16,9–15	odp.: 21a

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE 30. 3.	PO 31. 3.	ÚT 1. 4.	ST 2. 4.	ČT 3. 4.	PÁ 4. 4.	SO 5. 4.
Antifona	471	471	471	471	471	471	471
Žalm	786	783	784	785	786	783	784
Ranní chvály:							
Hymnus	471	471	471	471	471	471	471
Antifony	472	472	472	472	472	472	472
Žalmy	813	813	813	813	813	813	813
Kr. čtení a zpěv	473	483	488	494	499	504	509
Antifona k Zach. kantiku	473	483	489	494	499	504	509
Prosby	473	483	489	494	500	505	509
Záv. modlitba	474	484	489	495	500	505	510
Modlitba během dne:							
Hymnus	482	482	482	482	482	482	482
Antifony	474	484	490	495	500	505	510
Žalmy	474	484	490	495	500	506	510
Krátké čtení	476	486	492	497	502	507	512
Záv. modlitba	474	484	489	495	500	505	510
Nešpory: SO							
Hymnus	446	477	477	477	477	477	477
Antifony	446	478	478	478	478	478	478
Žalmy	446	478	478	478	478	478	478
Kr. čtení a zpěv	468	480	487	493	498	503	513
Ant. ke kant. P. M.	469	480	487	493	498	503	513
Prosby	469	480	488	493	498	503	513
Záv. modlitba	474	474	484	489	495	500	515
Kompletář	1242	1242	1238	1242	1238	1242	1238

Knihy si můžete objednat na adrese:

Malice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 00 Olomouc

Objednávání Světla

**Světlo si lze objednat
na adrese:**

* * *

**Malice cyrilometodějská
s. r. o.**

EXPEDICE

**Dolní nám. 24
771 00 Olomouc 1**

* * *

**Zájemce o předplatné
ze Slovenska prosíme,
aby se obrátili
na firmu RODENY
(adresa je uvedena
v tiráži), která Vám dá
instrukce
a zašle složenku
na zaplacení.**

Novinky
MCM

DAR A TAJEMSTVÍ

Jan Pavel II.

V těchto dnech přichází na pulty našich knihkupectví jedinečná kniha, jež je autentickým zachycením cesty ke kněžství současného Petrova nástupce, papeže Jana Pavla II. Kniha je vzácnou příležitostí nahlédnout do životních osudů muže, jenž se zřekl všeho pro Krista a s naprostou bezvýhradností jej věrně následoval. Jan Pavel II. v této knize před čtenářem odkrývá své nejosobnější vzpomínky a city, a tak s ním vstupuje do hlubokého lidského dialogu plného moudrosti a živé víry. Četba knihy není jen nevšedním zážitkem, je nevšedním setkáním – setkáním s knězem, který se ve své službě vydal do krajnosti.

„... Nemohu skončit tyto úvahy v roce mého zlatého kněžského jubilea, aniž bych nevyjádřil Pánu co nejhlubší vděčnost za dar povolání, za milost kněžství, za kněžská povolání na celém světě. Činím to v jednotě se všemi biskupy, kteří mají tutéž starost o povolání a prožívají tutéž radost, když jejich počet vzrůstá. Díky Bohu, se už nyní v církvi překonává určitá krize kněžských povolání. Každý nový kněz s sebou přináší nové zvláštní požehnání: „Požehnaný, jenž přichází ve jménu Páně.“ V každém knězi totiž přichází sám Kristus. Jestliže svatý Cyprián řekl, že křesťan je „druhý Kristus“ – Christianus alter Christus – tím spíše lze říci: Sacerdos alter Christus...

Kéž by Bůh dal a kněží si byli neustále vědomi, jakého daru se jim dostalo, a kéž by v mnoha mladých lidech vzbuzoval ochotnou a velkodušnou odpověď na své volání k tomu, aby se bezvýhradně nechali strávit pro věc evangelia. Budou z toho mít prospěch mužové a ženy naší doby, kteří tak velmi potřebují naději, a naplní to radostí křesťanské společnosti, jež bude moci hledět s důvěrou do neznáma, a na to, co je čeká ve třetím tisíciletí, které je už za dveřmi.

Kéž Panna Maria přijme toto mé svědectví jako synovskou poctu k oslavě Nejsvětější Trojice. Kéž dá, aby plodně působilo v srdcích bratří kněží a mnoha synů církve! Ať z něho učiní semeno bratrství i pro ty, kteří, přestože nesdílejí tutéž víru, věnují mi vstřícnou pozornost a jsou ochotni k upřímnému dialogu. (Cit. ze závěru knihy)

128 stran, 17 ilustrací, pevná vazba s přebalem, cena 115 Kč

Malice cyrilometodějská s.r.o.
EXPEDICE
Dolní nám. 24
771 00 Olomouc 1

Odesílatel:

Novinové výplatné

Poštovné úvěřováno

SVĚTLO – týdeník Malice cyrilometodějské. S církevním schválením vydává a tiskne Malice cyrilometodějská v Olomouci v nakladatelství Malice cyrilometodějská, s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Adresa redakce a administrace: Dolní nám. 24, 771 00 Olomouc 1; telefon a fax 068/522 28 03. Registrační značka MK ČR 7225. Podávání novinových zásilek povoleno Oblastní správou pošt v Ostravě č.j. 2363/93-P/1 ze dne 23. 8. 1993. Objednávky vyřizuje administrace týdeníku. Administrace pro Slovenskou republiku: RODE-NY, Vinohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 087/41 83 83; podávání novinových zásilek povoleno SF, š. p. ZSRP Bratislava, č.j. 3335-OPČ zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U tisku o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medjugorje aj.); se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžadane nezveřejněné příspěvky nevracíme.